UKRAINIAN NEWS
The only Ukrainian Weekly West of Winnipeg
10967 - 97th Street
Edmonton 17, Alta, Canada
Phone: 422 - 5708

RETURN REQUESTED

Річна передплата в Канаді — $5.00
Окреме число: 15 центів

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

КВІТНЯ 1971
15
Число № 15
тижневик „УВісті" виходить щочетверга в Едмонтоні
РІК XLIII VOL. XLIII
APRIL 15, 1971

ВЕЛИКА ПОВІНЬ У САСКАЧЕВАНІ

Зливні дощі та розтопи снігу спричинили вилив потока Васкана крік у Ріджайні. Понад 750 осіб — поліцистів Ар-Сі-Ем-Пі з поліційної школи, вояків та місцевих мешканців — будували насипи з піску, щоб задержати розбурхані води річки. Понад 100 родин було виселених із загроженої повінню околиці.

В понеділок увечері вода в річці трохи впала й найбільша небезпека для Ріджайни проминула. Але повінь загрожує містечку Люмсден, куди вислано вояків для допомоги місцевим мешканцям боротися з повінню.

Про великі зливи та повені повідомляють теж із північно-східних частин ЗДА, що межують з Саскачеваном.

Совєти збільшують допомогу Єгиптові

Бюро стратегічних дослідів у Лондоні проголосило, що СССР збільшує військову допомогу Єгиптові. Недавно до Єгипту прибуло свіжих 2,000 совєтських вояків. Число совєтських вояків у Єгипті сягає тепер 18,000. З військового виряду СССР вислав станції для вистрілу ракетних бомб та ракетні бомби. Вздовж Суезького каналу є тепер 80 баз для вистрілу наймодерніших совєтських ракетних бомб — САМ-3. Окрім того, є ще багато баз для вистрілу ракетних бомб САМ-2.

СССР доставив Єгиптові теж велике число військових вантажних автомобілів, що можуть їхати теж по воді, та найновіщі совєтські реактивні бойові літаки МІГ-23, що зовсім не поступають перед американськими такими ж літаками „Фантом", що ними користують ізраїльські летуни.

За відомостями згаданого інституту, совєтські летуни розміщені в шістьох військових летунських базах й кермують найменше 150 бойовими літаками. З МІГ-23 прилетіли теж совєтські летуни, що будуть їх обслугувати.

У містах прискорюють доставу пошти

Поштові уряди в більших канадських містах проголосили плян приспішення достави пошти першої кляси, тобто листів. Кожний лист, вкинений до спеціяльно позначеної поштової скриньки перед год. 10:30 ранку, або до полудня на головній пошті, буде, певно, доручений адресатові в більших містах Канади другого дня. Листи, вкинені перед 2:30 попол. до спеціяльно позначених поштових скриньок, або до 5-ої пополудні на головній пошті, будуть доставлені адресатові в тому самому місті наступного дня.

Програма приспішеної достави обнимає, покищо лише листи. Керівники поштових урядів запевняють, що вони згодом поширять плян скорої достави теж і на інші поштові посилки, в тому й на газети. Достава газет кульгає ще й далі, і з цілої Канади є нарікання на поштові уряди за спізнену доставу газет, хоч минулого року підвищено вдвоє і втроє оплату за поштову пересилку газет.

Китай погрожує Індії

Громадянська війна в азійській державі Пакістані продовжується. 80-тисячна армія західного Пакістану, що противиться автономії для східного Пакістану, добре й модерно озброєна й безпощадно нищить східно-пакістанських повстанців, що узброєні лише у старамодні бамбусові списи та ножі. Центральний уряд завів цензуру, й досі нема ніяких певних інформації про число жертв.

Неофіційні вістки подають число вбитих між 10,000 а 300,000. Загально припускають, що число жертв не перевищає 20,000, а перебільшене число подається для пропаганди. Зате наслідком воєнних дій багато східних пакістанців мусіли залишати свої житла й поля й опинилися у важкому положенні. Припускають, що понад мільйонові східних пакістанців загрожує голод.

Тому, що поширилися чутки, що уряд Індії має замір прийти з допомогою східним пакістанцям, комуністичний Китай склав протест в індійському міністерстві закордонних справ, що Індія „вмішається у внутрішні справи Пакістану". Індійський уряд відкинув китайський протест, як безосновний.

18-РІЧНІ ПОВНОВАРТНІ КАНАДСЬКІ ГРОМАДЯНИ

Минулого тижня в Алберті війшов у життя закон про зниження віку дорослих албертців до 18 років. Поки прийдуть вибори, в яких 18-річні зможуть голосувати, вони, покищо користають зі своїх прав у тій формі, що відвідують «бари» та готелі, до яких досі їм не вільно було ходити.

Власники барів та готелів стверджують, що молоді громадяни поводяться культурно й не дають основ до нарікань.

Трюдо їде до СССР

Прем'єр П. Трюдо та його дружина відвідають у травні СССР. Трюдо мав їхати до СССР минулої осени, але заворушення в Квебеку та захоплення англійського дипломата, а відтак квебекського міністра терористами, перебило його подорож. Тепер прем'єр А. Косигін запросив Трюдо враз із дружиною.

Трюдо відвідає Москву, Ленінград та Київ, потім полетить до Самарканди та Ташкенту в Азії. Накінець Трюдо відвідає сибірську пристань Мурманск та осередок гірничої промисловости Норильськ в підбігуновій околиці.

Канада вже була давно зацікавлена, як СССР розвиває свої підбігунові околиці, бо має такі самі проблеми з канадською північчю. Трюдо матиме нагоду обзнайомитися з умовами життя та евентуально обговорити можливості совєтсько-канадської співпраці в розвитку підбігунових околиць.

ЗДА ВІДТЯГАЮТЬ ДАЛЬШИХ ВОЯКІВ

Президент ЗДА Р. Ніксон проголосив, що ЗДА відтягнуть дальших 100,000 вояків з В'єтнаму в часі між 1 травня і 1 грудня ц. р.

З В'єтнаму щомісця приїздитиме по 14,000 вояків до ЗДА. В грудні ц. р. буде у В'єтнамі ще бл. 184,000 американських вояків.

Воскресення день, просвітімось торжеством і одне одного обіймім! Скажім: браття, і тим, що ненавидять нас, простім все задля воскресення, і так заспіваймо: Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав і тим, що в гробах, життя дарував!

Стихира Пасхи.

ЙОГО БЛАЖЕНСТВУ ВЕРХОВНОМУ АРХИЄПИСКОПОВІ КАРДИНАЛОВІ ЙОСИФОВІ, ПРЕОСВЯЩЕННІШОМУ МИТРОПОЛИТОВІ, ПРЕОСВЯЩЕННИМ ВЛАДИКАМ, ВСЕЧЕСНОМУ І ПРЕПОДОБНОМУ ДУХОВЕНСТВУ, ВСІМ НАШИМ ЧИТАЧАМ СКЛАДАЄМО ЩИРІ СВЯТКОВІ БАЖАННЯ ВСЬОГО ДОБРА.

Христос воскрес

СПІЛЬНЕ ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ

УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ІЄРАРХІЇ КАНАДИ З ПРИВОДУ СВІТЛОГО ПРАЗНИКА ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ

Христос воскрес!

«Бог наш на небі й на землі; усе, що захотів, сотворив» (прокімен Світлого понеділка).

Дорогі в Христі Браття й Сестри, світлий празник Христового Воскресення, що невимовною радістю сповняє серце кожного християнина, постійно пригадує нам не тільки надземну перемогу самого Христа, але він ставить нам перед очі теж повсякчасне відроджування Христової Церкви до нового життя.

Як Христос терпів наругу, переслідування й Голготу, так само Його Церква, на протязі своєї історії, мусіла переносити різні ворожі атаки, терпіти всякі форми гноблення й бути свідком кровопролиття своїх найкращих дітей. Але теж, як Христос вийшов переможно з гробу й наповнив небо й землю своїм новим життям, так само Його Церква, хоч, усе терпляча, завжди відживає до нового християнського життя, аж поки, при кінці світу, не з'єднається зі своїм Основником і Головою Христом-Переможцем у вічній славі.

«Як післав мене Отець, — казав Христос своїм Апостолам, — так і я посилаю вас» (Ів. 20, 21). «Мені дана всяка влада на небі й на землі. Ідіть же навчайте всі народи... зберігати все, що я заповідав вам. І ось я з вами по всі дні до кінця віку» (Мат. 28, 18-20). «Коли мене переслідували, і вас будуть переслідувати... Але бодріться, я бо переміг світ» (Ів. 15, 20; 16, 33).

Сучасне становище Української Католицької Церкви

Ця правда, ясно засвідчена в історії Вселенської Церкви, теж дуже наглядна в історії нашої Української Католицької Церкви. Тому ми хотіли б, Дорогі Браття й Сестри, разом з Вами, з приводу цього світлого празника Христового Воскресення, застановитись над сучасним становищем нашої Церкви, щоб могти краще зрозуміти її страждальні сьогоднішні дні, ближче відчути всі її потреби та успішніше організувати нашу відповідальну дію в теперішньому її житті.

Українська Католицька Церква розвиває сьогодні свою життєву дію на двох теренах і в двох напрямах: на землях України вона бореться з безбожним московським комунізмом за саме збереження свого власного українсько-церковного християнського життя; поза межами України, в країнах вільного світу, вона змагає до канонічного об'єднання всіх своїх митрополій, спархій і екзархій зі своїм материком в Україні в одну Помісну Українську Католицьку Церкву, під проводом свого власного Києвсько-Галицького Патріярха, в залежності від наслідника св. Петра — Римського Архиєрея.

В першому і другому випадку вона є сьогодні прикладом того постійного обновлювання Христової Церкви, що його запевнив їй воскреслий Христос своїм світлим воскресенням.

Тернистий шлях Української Католицької Церкви в Україні приготовляє їй світле воскресення

11 квітня ц. р. промине 26 років з того часу, коли імперіялістична Москва розпочала, в 1945 р., наново своє історичне переслідування Української Католицької Церкви.

Головні події тієї нищівної роботи безбожного комунізму нам усім відомі. На протязі цих кривавих 26 років, сповнених найбільшими звірствами з боку гонителів та осяяних безсмертним блиском найбільших геройських подвигів наших мучеників та ісповідників, ми втратили майже всіх наших галицьких і закарпатських єпископів, сотні найкращих священиків єпархіяльного й чернечого клиру, ревних монахів і монахинь, великі тисячі безстрашних ми-

(закінчення на 2 стор.)

У ЄРУСАЛИМІ СВЯТА – СПОКІЙНІ

БАГАТО ПРОЧАН З УСЬОГО СВІТУ

Минулої неділі мешканці Єрусалиму святкували три свята: латиняни святкували Великдень, православні греки Квітну неділю, а жиди свято пасхи.

Латиняни святкували враз із протестантами Христове Воскресення у церкві Господнього Воскресення. Православні греки служили службу Квітної неділі, включно із величавою процесією на пам'ятку в'їзду Христа до Єрусалиму. Жиди відзначували свято пасхи молитвами біля „муру плачу", що залишився із обмурования єрусалимської святині.

Усі святкування відбулися спокійно, без ніяких заворушень. Обчисляють, що до Єрусалиму прибуло понад 25,000 прочан, досі найбільше число після арабсько-ізраїльської війни в 1967 р. Ізраїльська поліція була ввес час в стані готовости, але не мала причини до інтервенції.

На площі св. Петра в Римі зібралося понад чверть мільйона римлян та прочан, щоб одержати Папське благословення та почути слово Папи з нагоди Великодня.

До чудотворної французької місцевости Люрд на Великдень привезено 4,000 умово недорозвинених дітей, до яких у радіо промовляв Папа Павло VI.

У В'єтнамі 300,000 американських вояків коротко перервали свої зайняття, щоб взяти участь у великодніх богослужбах, що їх служили духовники різних віровизнань.

Квебек за надзвичайний закон

Квебекський прем'єр Р. Бурасса звернувся листовно до федерального прем'єра П. Трюдо з проханням, щоб федеральний уряд продовжив існуючий або видав новий закон, який дозволяв би боротьбу з розрухами чи демонстраціями, що загрожували б публічному спокоєві. Прем'єр Бурасса вважає, що організація квебекських сепаратистів ФЛК повинна бути й дальше заборонена. Прем'єр Трюдо на пресовій конференції сказав, що він сподівався, що квебекський уряд буде просити про продовження закону про надзвичайні заходи, якого сила кінчається цього місяця.

Згаданий закон дозволяє переводити обшуки та арештування без судового наказу.

Проф. Рудницький за права меншинних груп

Королівська комісія для справ двомовности й двокультурности закінчила свою працю, не опублікувавши всіх матеріялів. Один з членів комісії проф. Манітобського університету д-р Я. Рудницький опублікував в окремому листі заяву, в якій стверджує, що комісія не дала належних пропозицій щодо мов національних канадських меншин, т.зв. третьої групи, тобто всіх інших канадців, крім англійців та французів. Незабезпечення прав для мов канадських національних меншин залишає справу тих мов й дальше «диспутованою та важливою проблемою».

Д-р Рудницький пропонує, щоб закон про двомовність був доповнений у тому напрямі, щоб й інші мови були визнані урядовою мовою, якщо в даній околиці є принаймні 10% населення даної групи, як то закон передбачає для французів.

Про заяву проф. Рудницького говорив у парляменті провідник консерватів у парляменті Ґ. Балдвін. Прем'єр П. Трюдо сказав, що йому невідомо нічого про заяву проф. Рудницького, але він постарається з нею познайомиться й скаже її записати до парляментарного протоколу.

Комісія для двомовности й двокультурности коштувала Канаду 9 мільйонів долярів.

Коротки вісти

• **Населення Едмонтону** зросло в 1970 р. на 13,085 осіб. При кінці 1970 р. Едмонтон мав 435,503 мешканців.

• **У Летбриджі відкрили** офіційно першу в Алберті фабрику маргарини. Фабрика, що її будова коштувала 300,000 дол., зможе виробляти 110 фунтів маргарини на мінуту.

• **Уряд Британської Колюмбії** заборонив оголошувати в радіо, на телевізії та в газетах алькогольні напитки та тютюневі вироби.

• **Канадська компанія „Інтернешенел нікел"** купила в СССР 10,000 тонн ніклю. Керівники компанії не виявили ціни, яку заплатили, ні не сказали, чому купували нікель в СССР, коли Канада має свій нікель.

• **П. Трюдо,** відколи став прем'єром Канади, відбув 50 польотів до різних держав і перелетів 97,600 миль.

• **Канада продала** 3.7 мільйонів бушлів збіжжя Північній Кореї. За збіжжя, якости 4-го ступня, Канада дістане бл. 7 мільйонів долярів

• **Канадські асекураційні** компанії втратили в минулому році 10.4 мільйони долярів. У 1969 р. втрата була 53 мільйони долярів.

• **Федеральний уряд** задумує взяти цього літа на працю 300 учнів каледжів індіянського походження, щоб допомогти студентській молоді.

• **Німецький суд** у Франкфурті засудив д-ра Берґера кол. ад'ютанта шефа націстичної поліції Гімлера, на три роки тюрми. Берґер вибирав у концентаційному таборі в Авшвіці в'язнів для антропологічних помірів. 80 осіб із вибраних Берґером в'язнів згинуло, й за те його тепер суджено.

• **Два хорвати в столиці** Швеції Стокгольмі постріляло югославського амбасадора В. Рольовіца. Президент Тіто дав Рільовіцеві найвище югославське відзначення. Стан Рольовіца не грізний.

• **Американська залізнича** компанія „Пенсилвенія сентрал" утратила в минулому році 431 мільйонів долярів. Компанія збанкрутувала, й її перебрав уряд ЗДА, щоб вдержати залізничу комунікацію.

• **СССР запропонував** на сесії ОН, щоб держави, які беруть до спеціяльних завдань фахівців із недорозвинених країн, платили тим державам відшкодування за «наймлені мізки». Идеться тут про ЗДА, Канаду, Англію та Францію.

• **Терористи застрілили** начальника іранського військового суду 52-річного генерала З. Фарсю, як виходив зі своєї хати. Атентатників не зловлено досі.

• **Спеціялісти демографії** в ОН обчисляють, що в 1990 р. в цілому світі буде 5 і пів мільярдів населення. Китай сам матиме тоді один мільярд мешканців.

Українські Похоронні Заведення в Алберті

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамованню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до:

Park Memorial Funeral Directors

9709 - 111 Ave., Phones: 422-2331 & 424-1633, Edmonton

Відділи в таких містах Алберти:
Vegreville, Phone 2011 — Lamont, Phone 53 — Smoky Lake
Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood

В. М. СМОЛИК, управитель

ROYALITE

Направа авт і троків — Перевірка моторів
Продаж високоякісної газоліни та оливи до авт.

Artic Service Station Ltd.

12608 Fort Road Edmonton, Alta. Ph. 476-2212

Власник і керівник: Маріян Страшок

JACK STRONG PHARMACY
& CAMEKA SHOP

10402 - 82 Ave. — Edmonton, Alta — Ph.: 439-2844
Відкрита щодня від год. 9-ої ранку до год. 9:30 ночі
В неділі і свята від год. 11-ої ранку до год. 9-ої ночі

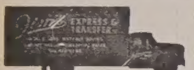

МІСЦЕВІ Й ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ.

Перевози за контрактом — комерційні ціни.

Jim's Express & Transfer Ltd.
Phone: 422-6669.

Найбільший склад матеріялів для будови та направи ВОДОТЯГІВ та ОГРІВАННЯ в місті

PLUMBING VILLAGE

DO IT YOURSELF PLUMBING & HEATING CENTRE
8025 - 104 St., EDMONTON, Alta. For Service Ph.: 433-3124

ПОТРІБНО ВАМ ГОТІВКИ?

Принесіть нам ваші квитки для прибуткового податку („інком текс") — Т-4, а ми зміняємо їх негайно на готівку.

Q & R INCOME TAX Service

10343 - 97 Street
Edmonton, Alberta
Tel.: 423-1534

Shirley Potter Costumes

Винаймаємо для молодої цілий весільний стрій. Весільні сукенки, вельони та прикраси на голову. Теж сукенки для дружок, дівчат, що несуть квіти та для матері молодої.

10130 - 104 Street
EDMONTON, ALTA
Tel.: 429-1556

Lincoln Hotel

COMFORTABLE ROOMS
Dining Lounge & Restaurant
10256 - 102 St., Ph.: 424-6112
Edmonton, Alberta

Річна передплата „УВ" – тільки $5.00

MARKET TIRE RETREADING LTD.

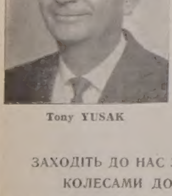

Tony YUSAK

Walter RUPTASH

ЗАХОДІТЬ ДО НАС ЗА ВСІМИ ВАШИМИ КОЛЕСАМИ ДО АВТОМОБІЛІВ
ДЛЯ ВАШИХ ПОСЛУГ ДВА ПРИМІЩЕННЯ:

PASSENGER, TRUCK & FARM TRACTOR

Belt Splicing — Wheel Balance — Wheel Alignment

— COMPLETE BRAKE JOBS —

106 стріт і 104 авеню
ТЕЛ.:422-1415

158 стріт і 111 авеню
ТЕЛ.: 489-7001

KELLY SPRINGFIELD — UNIROYAL — MICHELIN

USE YOUR CHARGEX CARD

AUDIOTONE

THIBODEAU HEARING AID CENTRE (1968) Ltd.
John ROBERTS
10055 Jasper Ave., Edmonton
Ph.: 424-5975 Res. 484-2562

Dr. J. D. Tchir
ОКУЛІСТ

401 Теглер Блдг.
101 Стріт і 102 Авеню
Едмонтон
Тел.: 422-2856

В Форт Саскачеван кожної середи.
Тел.: 543-3464

Дрібні оголошення

● **НА ПРОДАЖ** модерний чотиромешканевий дім („форплекс"), що його продає власник. Напроти Капіляно фрівей у Едмонтоні. Дуже добрий прибуток із інвестиції. Деякі мешканці живуть у домі вже через три роки. Теперішний моргедж можна збільшити. Надзвичайно добра інвестиція для активних людей, що на пенсії.
Телефонуйте вечорами на ч.: 474-7127

—o—

● **ПОТРІБНО ШВАЧКИ** до викінчування кожухів, на частинне зайняття. Побажана жінка віком поверх 30 років. Зацікавлених прошу зголошуватися до:
PARIS FUR CO.
10343 - 80 Ave., Edmonton, Alta

—o—

● **PARIS FUR CO., 10343 - 80 Ave., EDMONTON, Alberta**
Подрібна та гуртова продаж. Нові футра і вживані. Направляємо, перерабляємо, переховуємо на зиму.

—o—

● **ДО ВИНАЙМУ ДІМ** з двома спальнями. Надається найкраще для старшого подружжя.
Зацікавлених просимо телефонувати на 422-1458.
Адреса: 10110 - 96 вул.

—o—

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТРІЇ

Wasson Denture Clinic
10154 - 103 Street
Phone 422-4718
Certified Dental Mechanic

Burton Denture Clinic
Certified Dental Mechanics
10279 - 101 St., Edmonton
Ph. 422-3235

ДЕНТИСТИ

Тел. офісу: 422-2411
дому: 488-2350
Dr. B. N. SHLAIN
ДЕНТИСТ
428 Tegler Building
Edmonton, Alta.

Д-р А. С. НАЙ
ДЕНТИСТ
520 Tegler Bldg.
Edmonton, Alberta.
Office Phone: 422-8553

ОКУЛІСТИ — ОПТОМЕТРИСТИ

Drs. Kozak, Church, Craig and Hunter
OPTOMETRISTS
790 Avord Tower, 2002 Victoria Ave.
Regina — Sask.
Phones: LA 3-6009 LA 2-4347 LA 2-6024

Д-р ПЕТРО СТАРКО
Д-р Йосиф СТАРКО
Д-р ІЛЛЯ СТАРКО
ОКУЛІСТИ
230 Tegler Bldg., Edmonton
Phone: 422-1248

Д-р Левко Г. Фарина
окуліст-оптометрист
522 Tegler Building
Edmonton, Alta.
Телефон: 422-8631
Екзамінує очі —
— Припасовує окуляри

Річна передплата „УВ" – тільки $5.00

ХІРОПРАКТОР

Д-Р ВІКТОР БАЙРАК
(хіропрактор)
Dr. V. A. Bayrock
СПЕЦІЯЛІСТ ВІД ХРЕБТА, КОСТЕЙ І НЕРВОВИХ НЕДУГ, ЩО ЧАСТО СПРИЧИНЯЮТЬ БОЛІ В ЦІЛІМ ТІЛІ ТА ГОЛОВІ
9617 - 111th Ave., Edmonton, Alta.
X - Ray ТЕЛ.: офісу 422-7656 дому 479-3480

ЛІКАРІ — ЕДМОНТОН

Д-р І. Смульський
Лікар і хірург
303 Professional Bldg.
10830 Jasper Ave.
Phone Office: 424-1814
for appointment

Д-р М. Снігурович
Лікар і оператор
9829 118 Ave.,
Едмонтон, Альберта
Phone Office: 479-3318
Res.: 479-4443

Д-р В. А. Шандро
Оператор, спеціяліст нирковиx недуг та залози (Простейт гленд), що регулює моч
Член Королівської Комісії Хірургів
Тел. офісу: 488-9797
дому: 439-2408
116 St. & 100 Ave.,
214 Le Marchand Bldg.,
EDMONTON, Alta.

Д-р Г. Стефаник
F.R.C.P.(C)
Лікар - спеціяліст внутрішньої медицини і кормової системи.
215 ACADEMY PLACE
11520 - 100 Ave.
EDMONTON 14, Alberta
Phone Office: 482-4744
Res.: 484-3821

Д-р Мирон Старко
Спеціяліст — оператор носа і залози (glands), від глухоти, недуг горла, дил.-Tonsils, adenoids, сайнисиці і кормового проводу
225 Professional Bldg.,
10830 Jasper Ave., Edmonton
Тел.: офісу 424-4773
дому 482-2217

Д-р Н. Д. Голубіцький
PHYSICIAN & SURGEON
603 TEGLER BLDG.
Phone: 422-4543
Res.: Ph.: 452-2907

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

СУСПІЛЬНО — ГРОМАДСЬКА ПРАЦЯ

В. ГАВРИШ

Сьогодні молоді подружжя, після вінчання, звичайно виїздять на кілька тижнів на т.зв. „медовий місяць" („гонімун"). В тому часі, як я був одружився, не було як їхати в дальшу дорогу, бо не було грошей. Але я всеодно поїхав у свою пошлюбну подорож. Вправді недалеко, бо лиш до озера Едмонтон Біч і то всего на один день, але подорож ми з моєю дружиною таки відбули.

Я вже доробився був тоді якогось автомобіля, моя дружина прилагодила досить харчів на увесь день й ми в неділю раненько, після весілля, поїхали на озеро. Погода була дуже гарна й ми надзвичайно мило провели нашу коротку пошлюбну подорож. Ми повернулися додому в неділю вечером, а в понеділок вранці я вже мусів іти до працю.

Моя дружина лишилася вдома й досить нудилася бо не мала що робити. Я подумав, що треба би знайти для неї якесь зайняття. І я знайшов. Багато нових українських імігрантів, що приїздили до Канади, не мали постійної адреси й подавали адресу мойого бюра, куди їм присилали листи з краю. Таких було в тому часі дуже багато, десь бл. 4.000. Як деякі з них працювали в Едмонтоні, то приходили особисто й забирали свої листи. Але багато з них виїздило на працю поза Едмонтон й їм треба було листи висилати на їхні місця праці. І я то робив. За цю послугу я числив їм доляра на рік. То не було багато, але мені та послуга виплачувалася, бо майже кожний із них висилав до дому гроші, спроваджував родину до Канади й купував у мене корабельні карти ітд., з яких я мав своє комісове й мені ті послуги імігрантам оплачувалися.

З тими адресами імігрантів було досить клопоту, бо деякі імігранти міняли свої адреси кілька разів у рік, залежно від того, де вони працювали. Якраз до тої праці я взяв свою дружину. То називалася в мойому бюрі „пошта". З тою „поштою" вона мала чимало праці, то й не мала коли нудитися. Попри те, що з того був немалий прибуток, вона ще мала вдоволення, що помагала нашим імігрантам.

Та окрім тої праці, моя дружина включилася теж і в суспільно громадську працю. Вона брала живу участь у такій праці в дома, то не могла й тут сидіти бездільно. Найперше вона стала членкинею театрального гуртка, що був при Інституті ім. М. Грушевського. В той час у Канаді вже була таки добра господарська криза й всі наші інституції та церкви відчували брак грошей. Зі збірки в церкві, як підете з тацою, не збереться більше, як 50 долярів. А видатки не меншають, а більшають. Тому театральний гурток почав ставити театральні вистави, які стягали багато глядачів, бо люде не мали куди піти. Англійської мови вони не знали, то фільмів не розуміли, а всі вони тужили за домом, за рідними селами та рідною атмосферою, яку бодай на кілька годин знаходили в наших театральних виставах. Хоч грошей не було багато, то кожний із них таки кинув 25 центів при вході до залі.

Завдяки тому з кожної вистави приходило яких 200.00 дол. Як керівники театрального гуртка побачили, що з вистав є чималі гроші, вони почали шукати за добрими акторами. Якраз тоді приїхав був до Едмонтону з Куби Павло Ткачук, який працював у книгарні Д. Фербея. Він мав дуже великий театральний талан. Сам був надзвичайно живий, добре танцював, грав на бандурі й надзвичайно вмів вживатися в кожну ролю, яку він грав.

В гуртковій була знамени- та актова Анна Никун Крамар, її чоловік Осип Крамар, А. Жмурко, який дуже добре віддавав ролі старших людей, Ф. Кинелюк та багато інших, що їх імена я позабував. До тої групи пристала й моя дружина, яка грала досить трудні ролі. Головні ролі грав П. Ткачук, а маляр Л. Снайчук вже приготовляв декорації для сцени.

Суфлював, тобто підповідав ролі усім о. П. Самець. Бідний о. Самець мусів сидіти (і пріти) в режисерській будці протягом цілої вистави, добрих три години й, як виходив, після вистави з будки, був мокрий, як хлющ. Та після трьох-годинного сидіння в будці мабуть і кінь змучився би, тож не диво, що о. Самець не міг встояти на ногах.

Але вистави відбувалися щотижня, стягали чимало людей і давали чималий прибуток. То було дуже важне для наших інституцій. Пам'ятаю, що одної неділі раненько до нашої хати прийшов адвокат П. Лазарович за грішми для Інституту. В суботу була вистава й гроші з вистави були в моеї дружини. То найкраще показує, яка тоді була біда з грішми в інституціях і якою поміччю були театральні вистави.

Та буйне театральне життя закінчилося, як Павло Ткачук одружився з дуже гарною дівчиною Янішевською й перейшов до Саскатуну, де відкрив власну книгарню, яку провадить і досьогодні.

З відходом П. Ткачука театральне життя дуже послабло, щоб не сказати, що заникло зівсім. Решта членів театрального гуртка пробували давати вистави без Ткачука, але то вже було не те. Вистави була слабші тай глядачів приходило щораз то менше, бо вистави не були такі, як передтим.

—o—

AARON DENTURE CLINIC
Затверджений дентистичний механік
10816 - 82 Аве.,
Полудневий Едмонтон
Bus. 432-7035 Res. 434-0493

Слідами українських піонерів (3)

(закінчення з 7 стор.)

ком негодящі. Правдою є, що українські піонери воліли ліс, чим прерії. Однак під той час були під лісом також велетенські площі родючих земель.

В конференції, у якій брали участь також урядовці муніципалу п. А. Гудина і п-і Е. Пальмер, були потвердження завваг, які перед тим висловив п. І. Негрич.

7 і 12 липня, в дні свят св. Івана згл. св. Петра і Павла, я відвідав села Роса, Росо Ривер, Сеньків, Толстой, Гарднтон, з його пам'ятковою „Онуцькою" церквою і гарно зорганізованим музеєм, Стюартборн, де зустрів кількох піонерів, оглянув церкву і цвинтар, а відтак місцевості Вайта, Арбака, Калієнто, Сандавн, Менісіно, Сірко, Згода, Гадашвил, Правда, Медика, Садлов і містечка Штайнбах і Грунталь. Моїми добрими інформаторами і провідниками були Впр. о. Гр. Олійник і М. Давидко. Вони запізнали мене з кількома місцевими людьми й уможливили приглянутися домашньому життю поселенців. Я виніс дуже корисне враження. Я побачив достаток, загальний високий життєвий стандард, зразкову чистоту; все це осяги невтоминої праці, життєвої зарадности, ощадности. При тому всьому українці зберегли рідну мову, традицію і знану українську гостинність, яка залишає тривалі милі спомини.

МІЖОЗЕРНА ОБЛАСТЬ

Загальна характеристика області. Міжозерна область охоплює територію положену між озерами Вінніпеґ і Манітоба. То рівнинна низовина, що в льодову добу була залита водами великого озера Агассіз, якого останками є названі озера Вінніпеґ і Манітоба і кілька десятків менших. Грунти плиткі, кам'янисті, неродючі. Клімат суворий, континентальний. Природним рослинним покриттям є мішаний ліс із перевагою осоки і тополі на півдні, і ялини на півночі. Значні частини площі підмоклі і заторфлені, інші мають нагу кам'яну поверхню. На південному сході лісова смуга переходить у лісостеп.

Суцільна колись лісова площа сильно проріджена. Місце лісу заняли сіножаті й управні поля.

• **Дипломат з Тайвані** (Формоза) Сун Сончоу, який був на відвідинах у Швайцарії, втік до комуністичного Китаю й попросив там права азилю.

SAVE $$$$
JASPER AUTO PARTS
Edmonton
SAVE UP TO 50%
Guaranteet Parts for
ALL CARS & TRUCKS
PHONE: 599-6621
Mailing Address:
Box 262, St. Albert, Alta

One HOUR „MARTINIZING."
CERTIFIES
THE MOST IN DRY CLEANING
найкраще місце для чищення одягу
7931 - 104 Street
Edmonton Tel. 433-5577

—o—

BROKEN OAT ROLLER SHAFTS
M-F Front Spindle Threads, Broken spindles, Splines, inc. J-D Crankshaft; Heads, Blocks, Axles, Threads, Housings; Lawn Mower crankshafts straightened, Straighten anything! Our jobs stand up!
You name it, we'll fix it for you, save you big money.
SYMONS METALWORKERS
Rocanville, Saskatchewen
Since 1923

Specialist
Automatic, Standard, Truck and Rear Ends.
Guaranteed — Lowest Prices
CLIFFS TRANSMISSION LTD.
10635 - 95 St. Edmonton
Phone 424-4401

Посилаю ——— на передплату „Українських Вістей"

UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

(Подати в англійській мові)

ЗМІНА АДРЕСИ

10 ЦЕНТІВ

Коли змінюєте місце свого перебування, виповніть цю картку витніть та негайно перешліть на адресу Адміністрації „У.В.":
UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta

Ім'я і
стара адреса: ....

....

Ім'я і

....

нова адреса: ....

(Адресу писати по-англійськи)

ЗБЕРІГАЙМО НАШІ ІСТОРИЧНІ ПАМ'ЯТКИ

(закінчення з 2 стор.)

ієрархії. Цей виклик прийняв Блаженніший Йосиф, який 1970 року відкупив церкву св. Сергія і Вакха та приміщення біля неї, щоб привернути її значення історичного минулого та одночасно зробити з цих об'єктів у наш час українського культурного амбасадора для цілого українського народу, в розсіянні сущого. У приміщеннях, де раніш мешкали десятки студентів, заплянована відкрити український музей та українську мистецьку ґалерію, є плян створити там теж пансіон для українських відвідувачів Риму.

Відбудована церква св. Сергія і Вакха, в підземеллях якої спочивають тлінні останки вісьмох прокураторів, та деяких українських митрополитів, промовисто говоритиме відвідувачам, чим була і чим є в правному відношенні до Римської престолу Українська Католицька Церква.

Всі, кому добро Української Церкви лежить на серці, повинні з полегшею відітхнути, що не стався національний скандал наслідком того, що ці історичні об'єкти опинилися хвилево в чужих руках і мали бути замінені на комерційні цілі. Як з християнського, так й з національного нагляду сталося велике добродійство, що в критичний час знайшовся ум, що врятував гідність та достойність історичного свідка нашої Церкви.

Замість радіти зі щасливої зміни і дати всяку матеріяльну і моральну допомогу для цього престижевого діла нас усіх, у пресі почалася дискусія, що зійшла на суперечку про слушність чи неслушність другорядних справ. Головна справа наче випала з точки зору.

При цьому дехто навіть намагається матеріяльно знецінити закуплені об'єкти, мовляв, об'єкти знаходяться в римському «слам», який скорше чи пізніше будe управою міста перебудований, а тим самим куплені об'єкти підуть на знищення.

Ні, це не так. Правдою є, церква св. Сергія й Вакха побудована в серці старовинного Риму. Близько від неї знаходяться численні пам'ятки Римської імперії, слава старовинного Риму. Тут і Форум Романум, тут і Капітоль, Палятин, форуми Августа, Траяна, арка Константина, в іншому місці — старовинна будова римського сенату (284-305 рік по Христі), а ще в іншому місці — відомий Колізей та багато інших пам'яток. Згадаймо теж, що недалеко від церкви Сергія й Вакха зберігається підземна в'язниця, де перебували св. Петро і Павло, а дальше — могутня базиліка «Санта Марія Маджоре», «Вія деі форі імперіялі», при якій видніють великі історичні мапи давньої Римської імперії, що їй підлягав мало не ввесь тодішній відомий світ. Саме в цій дільниці історичних пам'яток центру давнього світу стоїть давня наша церква з рідною іконою Жировицької Богоматері.

І коли ви, шановний читачу, оглядаєте цей старовинний Рим і бачите недалеко українську історичну будівлю цього типу, вас наповняє почуття гордости, що посланці вашого народу та вашої Церкви були тут як рівні з рівними. Таке почуття автор цих рядків пережив у липні минулого року, коли почалася відбудова наших найстарших пам'яток церковної самобутности.

Не є жодним мінусом, що церква св. Сергія й Вакха знаходиться в старовинному Римі. Навпаки, на мою думку, це великий плюс. Звідси вигідно, без затрати часу, пішки виходити й оглядати старовинний Рим. Ті, що будуть оглядати ці вічні місця — а їх буває тисячі щодня, — будуть теж заходити до української церкви, будуть оглядати музей української культури.

Крім цієї практичної вартости, куди важливіша вартість історична, якої не можна оцінювати грішми. Церква — історична наша пам'ятка говорить сама за себе, за століття нашої історії, говорить за нашу церковну самобутність та помісність. У час наших змагань за свій патріярхат вона є важливим історичним свідком.

ПОТРІБНА ДОПОМОГА

Ми переконані, що прийшов час, залишити суперечки над дрібними справами. Пора взятися до спільної праці. Наші об'єднані зусилля мусять піти в тому напрямі, щоб ні цента заборгованости не залишилося на цій будівлі. Треба теж працювати, щоб усе було гідно відбудоване, щоб у музеї були скарби нашого мистецтва, щоб історична «амбасада» нашої Церкви була живою і привабливою для своїх і чужих.

Це правда, що багато в нас усяких потреб. Інколи нас охоплює почуття втоми і безрадности. Але подивімся навколо себе: як інші народи дбають про найменшу свою історичну пам'ятку. У московських музеях раз-у-раз підшивають навіть сукні цариці Катерини, щоб зберегти їх!

Якби ми не зберегли церкви св. Сергія й Вакха і не пригадали нашій спільноті, чим вона була і є для історії нашого народу, то це був би такий злочин, який був у Києві, коли горіла бібліотека Академії наук. У Києві була чужа злочинна рука, а тут винувати треба б нашу халатність і матеріяльну дрібничковість. Хай буде велика дяка Блаженнішому Иосифові за його історичний жест.

Історична церква врятована. Допоможім зробити її гідною історичною пам'яткою. Зайвих слів було вже досить. Тепер треба пожертв. Цим виявимо вдячність Блаженнішому Иосифові і розуміння ваги цієї справи.

BAYDALA Drug Stores

- Parkade (Cor. 103 St. & Jasper Ave.)
- Avord Arms (Avord Arms Bldg.)
- Northgate Professional Bldg. (12948 - 97 St.)

Specializing in Wigs — Radios — Prescriptions

"OPEN TILL MIDNIGHT ALWAYS"

Пачки до Европи й Азії

Найстарша висилкова фірма на західну Канаду, яка висилає найкращої якости матеріяли англійського виробництва і готові речі всякого роду.

Також приймаємо речі, куплені в Канаді, за котрі мусимо брати всі оплати, що нам наложені.

Оплата за висилку пачки з Англії 11.75 дол. без різниці, чи пачка коштує 40.00 дол. чи 300.00 дол.

М. Лаврин

Overseas European Trading Co.

TEL.: 424-6860 10531 - 97 Street

EDMONTON 16, Alberta

Що спричинює те, що СІҐРАМ п'ять зірок продається краще, ніж усі інші роди віскі в Канаді?

ВАШ ДОБРИЙ СМАК!

Це легко зрозуміти чому. Прекрасна якість. Приємна на смак, приємна на око, безперечно найкраща якість. До того йде ім'я і якість Сіґраму. Доказ? Це також легко.

Seagram's FIVE STAR CANADIAN RYE WHISKY

ПРИЄМНА ВІСКІ!

Український вечір в німецькому ресторані!

КОЖНОГО ЧЕТВЕРГА, від 8-ої години вечора в ресторані „Гофбройгавс" будуть подавати українські страви.

Того вечора в ресторані українська оркестра буде приграватн українські мелодії, а ансамбль українського танцю **„КОБЗАР"** буде танцювати українські танці.

Очивидно, що, на бажання, можна буде дістати і всі німецькі та канадські страви, що їх ресторан подає щодня.

HOFBRÄUHAUS

Tel.: 422-1742

10209 - 97 St., Edmonton

ВАЖЛИВЕ ДЛЯ ВЛАСНИКІВ ДОМІВ

З ФАБРИКИ ДО ВАС

ВЕЛИКІ ЗАОЩАДЖЕННЯ НА НОВИХ ВІКНАХ

СТАРЕ НОВЕ

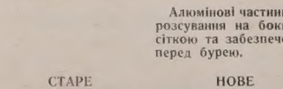

Алюмінові частини до розсування на боки зі сіткою та забезпечення перед бурею.

СТАРЕ НОВЕ

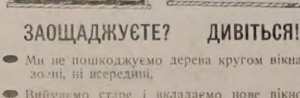

ЗАОЩАДЖУЄТЕ? ДИВІТЬСЯ!

- Ми не пошкоджуємо дерева кругом вікна ні зовні, ні всередині.
- Виймаємо старе і вкладаємо нове вікно у ваші теперішні рямки.

SUPREME WINDOWS LTD.

429-0833 9654 - 106A Ave.

Evening: 476-4594, 482-2511

НА ФІЛІППІНАХ БЕЗ — ВЛЕСА

Ярослав **РУДНИЦЬКИЙ**

Не вважаючи на пильні розшуки в Національній бібліотеці Філіппінської (з 1946 р.) республіки, в її Історичному архіві, публічних і університетських бібліотеках, а то й між приватними науковцями — істориками, мені не вдалося знайти ані в Манілі, ані в Кесон Сіті, Пасай, чи деінде, слідів Влеса — літописця.

Це неабияка втрата для мене й усіх зацікавлених у «влесознавстві» істориків, включно з деканом УВУ, що раз у Мюнхені за вечерею висловила сумніви щодо історичности Влесової книги (навіть більші за сумнівя декана римських кардиналів щодо історичности назви України!).

Бувши лише „парттаймісториком", я заявив тоді, що у мене є деякі „історичні" докази на те, хто був останнім українським донощиком, але українська історична наука досі не спромоглася відкрити, хто був Влес - літописець, а теж хто був перший український донощик.

Ми так і роз'їхалися з Мюнхену з нерозв'язаними проблемами української „діяспорної" історіографії.

Все ж я взяв на себе додатковий тягар — знайти якнайбільше доказів на „історичність" Влесової книги й самого літописця.

Дещо знайшов у Новій Зеляндії, дещо в Австралії, а на Філіппінах, як на злість, про Влеса ніхто не чував. Ні того з передісторичними інклінаціями, ні козако-українського з пізніших часів.

А це велика шкода, бо, наприклад, уже самі початки Філіппін можна б виводити не від Магеллана й Филипа II (еспанського), а просто від козацького «Пилипа з Конопель», що тут міг бути й навчити тубільців управляти льон і коноплі: адже Філіппінські коноплі славні на ввесь вільний і невільний світ, а конопляні продукти «пилипинської», так би мовити, нації — один із важливих виробів до експорту.

Первісну столицю Філіппін — Манілу, можна б легко виводити від козака „Манила", що навіть міг би бути одним із предків діяспорного поета Манила.

А там, прізвище філіппінського національного героя Хосе Різала можна б пов'язати зі словом „різати", мовляв, уже проф. В. Сімович доказав, що „різал" старша українська „непоголоснена" форма теперішнього „різав". А відомо, що вже Т. Шевченко в „Гамалії" висловив заклик: „Ріж і бий невірубусурмена!"

Можна б навіть із певною дозою правдоподібности припускати, що для Влеса Філіппіни були б раєм для „історичних" пояснень.

Отак, один із семи тисяч островів - Самар „недалеко відбіг" від річки Самари, над якою відбувся славний „побіг трьох братів із Озова" й інші не менш драматичні вияви козацького „братерства".

А Пасай Сіті під Манілою має аж дві етимологічні можливості: це або старе козацьке „попасай у світі" (від Філіппінських комарів), або „спасай сіті". Перша можливість більш переконлива, бо навіть у козацьких піснях згадується коні, що їх попасали козаки на припоні.

На Філіппінах були б для Влеса - літописця деякі — правда, обмежені — можливості нав'язати й до княжої доби, а зокрема до нещасного й безпотрібного походу Ігоря на половців (американських!), бо є тут назва Аяла, що її легко пояснити як „Каяла" з втратою початкового „к". Але коли взяти до уваги, що в походах княжі вої тратили не тільки руки, ноги, але часом і „голови з пліч", то втрата маленької букви „к" на початку назви не варта й уваги.

А вже вершком Влесових міркувань могло б бути таґалоґське привітання „Мабугай!" („вітаємо" — поширене в цій гостинній країні). Його можна б пояснити як „(Три)-Май - Бу-Гай, що зв'язане з відомим висловом „Тримай, Федю, бики, бо процесія йде!"

Хто знає філіппінські інклінації до процесій і порівнює їх з галицькими, той не буде сумніватися, що якийсь „ідейний" зв'язок між одними й другими існує.

Тим менше сумнівався б Влес, коли б про все це добре подумав згідно з американсько - компютерною засадою „тінк!".

Отак „ні за цапову душу" пропало стільки можливостей пов'язати Філіппіни з Україною. Вина в цьому насамперед самого Влеса, що не вз'яв собі „саббатікал" із редакції одної з „найстарших" газет і не поїхав у широкий світ. Адже козаки на чайках їздили аж у Царгород, то чому б йому не поїхати вигідно першою клясою до Маніли й не написати ще один розділ до своєї книги.

А як що до чого, й визволити братів - „пилипенків" із неволі бусурменської (читай: капіталістично - американської), на яку тут дехто обурюються, мовляв, в СССР краще.

Одне слово, Влес проґавив історичну нагоду.

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС СФУЖО

Участь в 11-ому літературному конкурсі СФУЖО (Світової федерації українських жіночих організацій) узяли 20 авторок. Першу нагороду (100 долярів) присуджено Ірині Винницькій (Філядельфія); другу (теж 100 долярів) Тетяні Шевчук (Спокейн).

Дві інші нагороди здобули Наталка Герець (Ютіка) і Леся Лисяк (Бофало).

Членами оціночного жюрі були Оксана Генгало, Мирослава Знаєнко і Микола Понеділок.

ЩЕ ОДИН ЛИСТ КАРДИНАЛОВІ ТІССЕРАНОВІ

Українська патріярхія — ніяка політика

Група українських інтелектуалістів західноевропейських країн написала листа до кардинала Ежена Тіссерана, спростовуючи його побоювання, нібито мотивом проєкту створення української патріярхії є політика. «Вважаємо, що є несправедливістю підсувати нашій Церкві політичні заміри, коли якраз наші сусіди — католики і православні — не зуміли зберегти чистоти релігійної дії у відношенні до України», кажуть автори листа.

У листі висловлено теж здивування з приводу „історичних" сумнівів кардинала Тіссерана щодо назви Україна. «Назва Україна принаймні така ж давня, як назва Росія, яку раніш звали Московщиною. І, без сумніву, Україна є більш законною переємницею Київської Руси, ніж Росія новітньої доби. Теж відмітимо, що й інші країни та інші народи Европи протягом історії міняли назви, не втрачаючи при цьому своєї тотожности».

Листа підписали проф. д-р інженерії П. Зелений з Бельгії і д-р філософії К. Митрович з Франції.

Вісті з Едмонтону

Прем'єр Алберти буде промовцем на бенкеті КУК

Цього року припадають дві важливі річниці в українському житті Едмонтону й Алберти, а саме 80 років з часу приїзду до Канади чи, точніше, до Алберти перших поселенців-українців, а також 30 років діяльности в Едмонтоні Комітету українців Канади.

Щоб гідно відзначити ці дві дати, едмонтонський відділ КУК організує 24 квітня великий бенкет, що відбудеться в залі св. Івана, 10611 - 110 авеню.

Головним промовцем буде прем'єр Алберти Г. Стром; виступить також перший голова відділу КУК в Едмонтоні адв. П. Лазарович.

До участи запрошені міністри албертського уряду, посадник міста Едмонтону, наші владики, посли, судді.

«Участю у бенкеті пошануймо тих, що протоптали нам стежку у світ, та тих, що організаційно об'єднали нас в один моноліт і гідно репрезентували і репрезентують нас перед урядовими чинниками та іншими етнічними групами», каже повідомлення відділу КУК.

Відзначають ювілей Василя Стефаника

14 травня цього року сповниться сто років з дня народження великого українського письменника Василя Стефаника.

Українська громада в усіх країнах свого поселення поза межами України буде належно відзначати цей ювілей.

В Едмонтоні це роблять найприроднішим способом, а саме концертом Стефаникових новель. Його приготовляє мистець слова Роман Осташевський. У програму входять такі Стефаникові твори, як „Сини", „Камінний хрест", „Моє слово" та інші, а також спомини Богдана Лепкого про Василя Стефаника.

Едмонтонський концерт відбудеться 9 травня ввечері в залі УНО.

Романа Осташевського запрошено до інших міст з концертом Стефаникових новель. У Калґарі концерт відбудеться 2 травня, у Вінніпезі — 15 травня; у Ріджайні, Саскатуні й Ванкувері — восени.

«Едмонтонський відділ КУК, під патронатом якого відбувається цей концерт, та філія УНО, в залі якої буде концерт, запрошують громадянство взяти участь у цій культурній імпрезі, головно запрошують молоде покоління, що виросло далеко від тієї землі, яку Стефаник так гарно оспівував».

Бл. 900 дол. з передвеликоднього базару

(о.В.Т.) У залі УНДому 28 березня відбувся передвеликодній базар, приготований Марійською дружиною пань при церкві св. Юрія. Близько 500 людей взяло в ньому участь. Почесним гостем цієї передвеликодньої імпрези був Преосвящений Владика Ніл. Крім обох парафіяльних священиків, на базарі були теж едмонтонські священики: о. митрат М. Сопуляк, катедральний парох о. Ю. Ковальський, о. радник В. Чопей, о. Р. Ганкевич, о. Б. Снігурович та о. І. Кратко.

Базар розпочався чайком, що його гостям наливали парафіяльні дівчата.

Відкриваючи базар, п-і О. Васараб у дуже актуальному слові звернула увагу на створені нинішніми обставинами проблеми між батьками і дітьми. Зберегти наших дітей у вірності рідній Церкві — це основне завдання українських батьків під теперішню пору. За допомогою рідної Церкви зможемо зберегти наших дітей і для народу.

Гості, що вщерть виповнили були залю УНДому, провели приємно пополудневий час при чайку, купуючи біля багато заставлених станків писанки та великоднє печиво. Увагу всіх привертав зі смаком прибраний великодній стіл.

Управі Марійської дружини пань та усім, хто допоміг приготовити та успішно провести передвеликодній базар, висловлено щире признання. Прибутку було бл. 900 долярів.

За великоднім столом стоять зліва: А. Дворницька, заступниця голови Марійської дружини, М. Гонтарик — голова, А. Білинська, П. Лаврин — господиня імпрези, Г. Джуган — секретарка Марійської дружини, С. Тарнавська приготовила великодній стіл.

ДЕ, ЩО, КОЛИ БУДЕ В ЕДМОНТОНІ

Неділя, 25 квітня:

о 2:30 попол. в авдиторії школи Пресвятого Серця, 9624 - 108 авеню: концерт для відзначення 100-річчя з дня народження Лесі Українки — стараниям СУМ і Об'єднання жінок ЛВУ.

АСЕКУРАЦІЯ ВІД НАПАДІВ НА ВАШ ДІМ

В минулих тижнях було багато таких випадків, що злодії нападають на доми, грабують, а притому ломлять двері, нищать хатне урядження, меблі, смарують килими та хатне урядження різними смарами та роблять багато інших шкід.

Для забезпечення від того ми поручаємо комбіновану асекурацію й на полісу "пакедж діл" яка покриває шкоди від вогню, граду, тучі та від вломів до домів й пошкодження хатів та хатного урядження. Оплата за цю асекурацію невисока.

Звертайтеся до нас за інформаціями, а ми їх дамо без зобов'язання.

HAWRYSH AGENCY

10952 - 97 St., Edmonton

Tel.: 422-7204

СПІЛЬНЕ ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ

(продовж. з 1-шої стр.)

рян, що вкриті безсмертною славою незломних борців за Христа, Його Церкву і свій український нарід, записаних нестертими буквами в найкращі сторінки історії Вселенської Церкви.

З-поміж наших Владик між живими залишились геройські ісповідники віри: наш Галицький Митрополит Йосиф Сліпий, Верховний Архиєпископ українців-католиків, та Пряшівський Владика Василь Гопко.

До того нищення комуністами проводу й вірних нашої Церкви треба додати: збезчещені ними її храми, зруйновані її релігійні, виховні й культурні організації й установи, передані в руки московського православ'я її церкви. А понад усе постійне й систематичне затруювання безбожною пропагандою душ і сердець її молоді. Все це проходило і проходить сьогодні, в рямцях нищення української духовости, мови й культури, з метою повного запанування над українським народом.

Однак Українська Католицька Церква, скріплювана Божою ласкою, живе й далі діє серед цього шалу безбожного комунізму. Вона блистить надземною вірою, горить незломною надією, засоромлює свого гнобителя своєю невідкличною вірністю Христові, Його святій Церкві і своєму українському народові.

На жаль, західний світ не бачить тих світлих подвигів її християнського життя, бо вона скрита в катакомбах; він не чує про неї, бо це могло б не подобатись її гнобителям.

Тому ми, Дорогі Браття й Сестри, яким Бог дав щастя бути її членами у вільному світі, мусимо бути її голосом і устами, щоб перед культурним світом викривати всі злочини й насилля, що їх поповняв і далі поповняє супроти неї безбожний комунізм. Маємо при кожній нагоді апелювати до Об'єднаних Націй, щоб вони, в імені Заяви про права людини, вимагали від уряду Совєтського Союзу пошани людських прав її членів. Ми повинні звертатись до Всесвітньої Ради Церков у Женеві з проханням, щоб усі християнські Церкви, які вона заступає, боронили, в ім'я Христа, її природного й Божого права свобідно визнавати Христову науку в Українській Католицькій Церкві.

Ми теж повинні старатись, щоб представники Апостольського престолу, які в імені Католицької Церкви ведуть екуменічний діялог з Російською Православною Церквою, домагались від совєтського уряду повної свободи для нашої Церкви, як доказу їхнього зацікавлення правдивим екуменізмом, який змагає до об'єднання всіх християнських Церков в одній Христовій Церкві, але не має нічого спільного з нищенням одної з них для політичного поневолення її членів.

Попри це домагання прав до її існування й свобідного розвою, ми, як жива й органічна частина її тіла, мусимо працювати для канонічного об'єднання всіх її митрополій, епархій та екзархій як в Україні, так поза її межами, в одну Помісну Українську Католицьку Церкву, під одним проводом свого власного Київсько-Галицького Патріярха, в залежності від Римського Архиєрея, Голови всієї Христової Церкви.

Це велике історичне завдання тяжить тепер на нашій Церкві у вільному світі. Вона обов'язана, силою Божого Провидіння, взяти на себе цей почесний обов'язок і, під проводом свого Верховного Архиєпископа, Галицького Митрополита Кир Йосифа, зробити все можливе, щоб осягнути цю велику ціль.

Наша Церква у вільному світі у змаганні за єдність і помісність всієї Української Католицької Церкви

Від самих початків аж по сьогоднішній день Українська Католицька Церква у вільному світі найбільше відчувала й сьогодні відчуває, з одного боку, великий брак священичих і чернечих покликань, а, з другого боку, своє відірвання від безпосереднього проводу Галицького Митрополита, Верховного Архиєпископа українців-католиків.

Недостача відповідного числа священиків, монахів і монахинь не дозволяла їй дати своїм вірним таку духовну опіку, якої вони потребували; а брак безпосередньої канонічної залежности від верховного проводу всієї Української Католицької Церкви довів до того, що наші вірні в ЗДА мусіли чекати на свого першого українського повноправного єпископа понад 40 років; в Канаді — близько 20 років, в Аргентині й Бразилії — більше як 60 років.

Таке канонічне відірвання нашої Церкви у вільному світі від її природного й обрядово-ієрархічного центру в Галицькій верховній архиєпископії почало даватись ще більше відчувати після другої світової війни, коли вона, зорганізована в своїх митрополіях, єпархіях і екзархіях у різних країнах трьох континентів, почула в рядах своїх вірних голос другої, третьої, а то й четвертої генерації своїх дітей, вже народжених і вихованих у цих різних країнах, під впливом різних культур, звичаїв, мов і ментальностей, що почувають себе українцями-католиками й хочуть бути членами одної Української Католицької Церкви, але водночас бажають бачити цю Церкву органічною частиною своєї нової вітчизни.

Тут наша Церква знайшлася перед дуже складною й важливою проблемою, а саме засадничого збереження єдности нашого українського обряду, однотайности своєї канонічної дисципліни, враз із всіма скарбами своєї церковної музики, архітектури, іконографії й інших форм церковного мистецтва, з узглядненням, однак, дійсних життєвих потреб різних країн свого існування.

Провід нашої Церкви, розглядаючи й вивчаючи всі ці питання, прийшов до переконання, що тільки об'єднання всіх частин Української Католицької Церкви в одну Помісну Українську Церкву, під проводом свого власного Київсько-Галицького Патріярха, зможе запевнити цій Церкві, з одного боку, збереження її обрядової органічної єдности, а, з другого боку, належне її застосування до нових умов життя.

Тому він і вирішив працювати в цьому напрямі. Дуже доброю нагодою для такої дії мав стати Вселенський II Ватиканський собор. Бажання Собору обновити Христову Церкву в дусі давніх традицій Східних Церков, з підкресленням великого значення в цих традиціях колегіяльного правління в формі патріяршого устрою, витворювало дуже пригожий грунт для пред'явлення Соборові прохання про створення Київсько-Галицького Патріярхату.

Питання Київсько-Галицького патріярхату на II Ватиканському соборі

З волі Божого Провидіння так склалось, що пропозицію створення Київсько-Галицького патріярхату мав подати Соборові, в імені всієї української католицької ієрархії, сам Блаженніший Верховний Архиєпископ Кир Йосиф Сліпий, Митрополит Галицький, який, після 18 років тяжких знущань і терпінь у большевицькій неволі, був звільнений зі своєї каторги і 10 лютого 1963 р. опинився на волі в Римі.

Свій внесок на створення українського католицького патріярхату він пред'явив Отцям Собору в своїй першій соборовій промові 18 жовтня 1963 р., при надруженій увазі всіх присутніх, які з найбільшою повагою ловили кожне слово нового Ісповідника віри.

Так поступаючи, Первоієрарх нашої Церкви нав'язав до великої традиції київських, католицьких і православних, митрополитів, таких, як Велямин Рутський і Йов Борецький (1623-1628), Рафаїл Корсак і Петро Могила (1637-1647) та Гавриїл Коленда (1660), які змагали до того, щоб завершити організаційну структуру Української Церкви Київським патріярхатом.

Цей внесок Верховного Архиєпископа підтримали офіційно, у своїх виступах на Соборі, інші українські Отці Собору та деякі неукраїнського походження. На жаль, Собор не взяв до уваги цього прохання нашої Церкви, тому що у своїй програмі не мав вирішувати партикулярні питання різних помісних Церков, хоч у своєму декреті «Про Східні католицькі Церкви», висловив «гаряче бажання, щоб там, де заходить потреба, були створені нові патріярхати», застерігаючи право встановляти нові патріярхати за Вселенським Собором або Римським Архиєреєм.

Чотири роки після закінчення Собору, українські Владики, зібрані на Архиєпископському Синоді Української Католицької Церкви, в 1969 р. у Римі, прийняли постанову про потребу створення Київсько-Галицького патріярхату й 4 жовтня вислали в цій справі окреме синодальне письмо до Св. Отця Папи Павла VI з проханням про канонічне встановлення такого патріярхату.

Ця історична подія, що відбулася в рямцях синодальних нарад Архиєпископського Синоду, після величавих торжеств посвячення собору Святої Софії в Римі, з участю Св. Отця Папи Павла VI, викликала велике одушевлення серед широких мас української спільноти. Наші вірні, піднесені на дусі, безмежно раділи, що ось прийшов час, коли Українська Католицька Церква, яка від століть терпить найтяжче переслідування за свою вірність Христовій Церкві і своєму українському народові, вкінці матиме свого власного Українського Патріярха.

На жаль, ця велика радість наших вірних не тривала довго. 10 квітня 1970 р. префект Священної Конгрегації Східних Церков Й. Ем. кардинал Максиміліян де Фюрстенберг, в імені Св. Отця і за його одобренням, повідомив Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кир Йосифа, що у висліді поглиблених студій щодо проекту створення Київсько-Галицького Патріярхату, під оглядом канонічним, екуменічним і пасторальним, «прагнення встановлення Київсько-Галицького Патріярхату, помимо найліпшої волі, являються неможливими до здійснення і, послідовно, прохання про ерекцію такого Патріярхату не може бути узгляднене».

Значення цієї відповіді ясне. Св. Отець має якнайліпшу волю, щоб узгляднити прохання нашої Церкви і встановити Київсько-Галицький Патріярхат, але на дорозі до його здійснення він стрічає такі труднощі, яких не може побороти.

Тому, Дорогі Браття й Сестри, нашим обов'язком є робити все можливе, щоб помогти Св. Отцеві в поборюванні цих труднощів. Бо дійсно було б дуже сумне й болюче, якщо б сьогодні мало повторитись те, що сталося перед 118 роками, коли 15 березня 1853 р. був відкинений великий плян Папи Григорія XVI про створення Галицького Патріярхату для всіх українців-католиків і греко-католиків інших народів Австро-Угорської імперії, тому що, мовляв, «греко-католики неукраїнці не бажали б залежати від українського патріярха, а інший нарід Австро-Угорської імперії не хотів би, щоб від нього були відділені дві українські католицькі єпархії» (Акти Контист. конгр. 1853, т. 2, ф. 45).

Ми, українці, признаємо і шануємо права всіх інших помісних Церков і народів. Але водночас ми вимагаємо, щоб усі інші Церкви й народи признавали й шанували права нашої Церкви й нашого українського народу. Це наш святий обов'язок, і нас від нього ніхто звільнити не може.

Щоб успішно помогти Св. Отцеві у здійсненні його бажання створення Київсько-Галицького Патріярхату, ми повинні здемасковувати й опрокидувати всі форми фальшивої й облудної пропаганди, яка старається всюди поширювати ідею, нібито признання повних прав Українській Католицькій Церкві противиться інтересам екуменічного руху, а визнання незалежности українського народу є загрозою для світового миру. Такі твердження — це образа Бога й людей.

З нагоди радісного празника Христового Воскресення, шлемо всім Вам, як теж Дорогим нашим Братам і Сестрам на землях України, наші найкращі побажання.

Нехай Воскреслий Христос благословить Вас усіх та дасть Вам ласку вповні пережити велич, радість і щастя своєї світлої перемоги. Христос воскрес!

Дано у Вінніпезі, Едмонтоні, Торонті й Саскатуні, дня 22 березня 1971 року.

✠ *Максим (ГЕРМАНЮК), архиєпископ-митрополит Вінніпезький*
✠ *Ніл (САВАРИН), єпарх Едмонтонський*
✠ *Ісидор (БОРЕЦЬКИЙ), єпарх Торонтський*
✠ *Андрій (РОБОРЕЦЬКИЙ), єпарх Саскатунський*

Дослідник говорить про три льояльності

Три льояльності властиві творцям української історії в Канаді. Передусім — льояльність до культури своїх батьків, далі — льояльність до країни і її правління та пошана до культури інших співжителів Канади. Ці три льояльності тягнуться червоною ниткою, почавши від Василя Єлиняка та Івана Пилипівського аж до наших часів, сказав у Вінніпезі д-р Михайло Марунчак на недавньому бенкеті Клюбу українських професіоналістів та промисловців.

Якби не було тих трьох льояльностей, то українці Канади не видержали б проби в новій країні і були б розтанули в чужому оточенні, як сталось з групами до часу Елиняка й Пилипівського.

М. Марунчак, дослідник історії українського поселення в Канаді, є автором найбільшої монографії про історію українців Канади.

Доповідач обширніше говорив про національну ідентичність українців Канади, вказуючи на найстарші документи з історії Церкви, українського двомовного шкільництва, письменства і мистецтва, професійних організацій, освітньо-культурних установ. М. Марунчак звернув теж окрему увагу на вживання української мови в урядових поблікаціях, як також у політичній літературі обох головних партій Канади: лібералів і консерваторів. Уже до першої світової війни українці в трьох степових провінціях мали політичний вплив.

Півтори сотні професіоналістів та промисловців слухали доповідь з великою увагою, а опісля ставили доповідачеві багато питань. Молоді лікарі, дентисти, адвокати, вчителі виявили чимале зацікавлення.

Вставанням з місць слухачі вшанували автора «Історії українців Канади».

Вінніпезький клюб українських професіоналістів і промисловців має 235 членів. Щороку дає допомогу для Дому старших людей ім. Святої Родини. На сьогорічному бенкеті вручено 2,000 долярів.

Головою клюбу є д-р Йосип Слоґан; торік головою був п. Григорій Берко.

ЗБЕРІГАЙМО НАШІ ІСТОРИЧНІ ПАМ'ЯТКИ

ДОПОМОЖІМ ВІДБУДУВАТИ ЦЕРКВУ СВЯТИХ СЕРГІЯ Й ВАКХА

д-р Михайло МАРУНЧАК

У Національній ґалерії Канади видніє такий напис: «Розумна нація зберігає свої історичні пам'ятки, документи, шанує і прикрашає гроби своїх славних людей, хоронить свої історичні будівлі від знищення і постійно, пригадуючи жертви слави і вчинки минулого, розбуджує національну гордість і підсилює любов до свого рідного».

СВІДКИ СЛАВИ

Автором цих знаменних слів є канадський державник, льояліст Нової Шкотії Джозеф Гав. Його цитата пригадалася нам недавно, коли в польському вінніпезькому часописі «Час» ми познайомилися з цікавою нотаткою, яку вміщено на першій сторінці п.з. «Замок у Варшаві буде відбудований». Звідти довідуємось, що королівський замок у Варшаві, який у час другої світової війни був зовсім знищений, польський режим Едварда Ґерека вирішив відбудувати. Як мотив подано, що замок, з яким пов'язана п'ятьсотлітня традиція польської державности, повинен бути відбудований для майбутніх поколінь.

У зв'язку з цією постановою комуністичного уряду директор національного музею у Варшаві С. Льоренц, у розмові з пресовиками замітив, що рішення відбудувати королівський замок змобілізує поляків не тільки в Польщі, а теж за кордоном, бо королівський замок — це символ безперервної державної традиції народу.

Як довідуємось дальше з польської преси, сподівання директора польського національного музею у Варшаві повністю сповняються, бо проголошення відбудови королівського замку викликало справжній ентузіязм у тих, які підтримують сучасний політичний режим Польщі, як теж у тих, які цей режим поборюють. З останніми в один ряд стали поляки за кордоном, які негайно почали збирати фонди на відбудову історичної будівлі.

Варто вказати і на певний політичний парадокс. Королівський замок у Варшаві — «символ февдалізму і буржуазної Польщі» — відбудовує сучасна комуністична еліта. Національна гордість та державна мудрість, як видно, перемогли.

Здавалось би, що у нас повинно бути так, як в інших народів. На жаль, коли прислухатися до дискусії, що розпуталася довкола закупу старовинної церкви св. Сергія й Вакха в Римі, враз з приналежними до неї об'єктами, то складається враження, що в нас гроші, а передусім своєрідні амбіції ставиться понад кількасотлітню історію і традицію, понад культурні пам'ятки — свідків минулого.

Донедавна мало кому було відомим, що церква св. Сергія й Вакха враз зі своїми забудовами від 12 травня 1639 року була своєрідною амбасадською церквою Руської (Української) Церкви. Іншими сло-го часу там перебували прокуратори київсько-галицьких митрополитів (апокризіярії), як представники помісної (Української) Церкви. Іншими словами, це був двір київсько-галицьких митрополитів, який репрезентував усю з'єднану з Римським престолом Церкву Руси.

Було традицією помісних Церков Сходу, які були в єдності з Петровим престолом, такі двори в Римі вдержувати. Як тільки була підписана унія з Римом, митрополити Руської Церкви стали змагати за те, щоб у Римі мати такий репрезентативний двір, що одночасно мав свідчити про нашу церковну самобутність та помісність.

Недержавність нашого народу в століттях, як теж часто незрозуміння принциповости цієї репрезентації в Римі, вплинули до того ступня, що значення такого двору стало затиратися, а дехто з бігом часу став уважати того роду двір, як звичайний будинок, який служить тільки щоденним потребам.

У загальному, зуб часу та політична недоля на наших землях залишили на розумінні цих об'єктів від'ємні наслідки, а все це разом спричинилося до того, що історичні пам'ятки нашої Церкви опинилися в чужих руках, спочатку в християнських, а опісля чисто бізнесових, які навіть саму святиню вже бралися обернути в бізнесовий павільйон.

ВРЯТОВАНА ЦЕРКВА

Це був алярмуючий виклик для Української Католицької Церкви та її

(закінчення на 3 стор.)

НЕ ВБИВАЙ

Історична повість (45)

БОГДАНА ЛЕПКОГО

«Видно, нічого доброго Батуринові сподіватися».

«Звичайно, — війна, — а це столиця».

«Так я собі й гадала. Знаєш, батуринці начеб щось прочували, готовляться. Направляють вали, прочищують рови, частоколи скріпляють. Звідси видно. Ось глянь».

Стояли на східцях і Мотря рукою показувала в напрямі замку. «Бачиш, навіть вежі лаштують. Час позрушував каміння. Такий гарний замок. Гармати теж попрочищували й наготовили кулі», — додала тихішим голосом. Не боронила, коли муж взяв її руки і приклав до своїх уст.

«Ходжу туди щоднини».

«Куди?»

«А на замок».

«Що ж ти робиш на замку?»

«Помагаю. Жінки теж працюють. Невжеж я гірша від них?»

«Краща».

«Не жартуй».

«Говорю щиру правду».

«Тихо вже!»

І рукою затулила йому уста.

(Боже ти мій, вона, мабуть, не знає! Мабуть, ще вість до Батурина не наспіла про допити Кочубея, про муки і кару! Як їй це сказати?)

«Тільки й моєї потіхи, Іване», — казала, зміняючи голос. «А то не знаю, щоб я тут робила сама, без батька, мами і — без тебе».

Пригорнув її до грудей і гладив волосся рукою. Яке гарне, буйне і м'яке, як шовк... (Як їй це сказати?)

«Підемо в хату. Ти здорожений. Скажу подати води, перезуйся і перебери білля».

(Ніби музики грали).

Побігла. Стояв серед світлиці, простуючи кості. Тріщали.

Про козаків забув.

Вибіг до них.

Там уже ціла товпа: батьки, рідня, дівчата. Боже ти мій! Яка радість. Скільки питань! Де таких слів узяти, щоб ними виповісти усе нараз, — скоро, скоро, скоро!

Тільки чура осторонь стояв. В нього не було нікого. На людську радість крізь свій смуток дивився.

Чуйкевич козаків до завтра відпустив, чуру з собою забрав.

Вертаючись до ґанку питався кожного дерева і кожної квітки: «як їй це сказати?»

Важнішого питання в цей мент не було для нього на світі.

— — — — — —

Вмитий і перебраний увійшов до світлиці, де чекала на нього з вечерею Мотря.

Про перше забув, на другу задивився.

«Не бачив мене?» спитала, всміхаючися злегка.

«Не надивлюся, Мотре. Ти щораз краща стаєш. Тільки приблідла мені».

«Сонця мало, а багато хмар».

«Над нами».

«Знаю, Мотренько, знаю».

(Як їй це сказати?)

«Гетьман здоровив тебе. Поздоров, казав, Мотрю Василівну, і передай, що щире спочиваю її горю».

«Спасибі і за спочуття... Що ж він? Постарів?»

«Ні, такий, як був».

«То й добре. Тепер молодіти треба, не старітися. Кажуть, над цілою кіннотою, нашою і московською, командувати має».

«Ти й це чула?»

«До Батурина всякі вісти доходять. А що ж у таборі нового?»

«Особливих новин нема, хіба те, що перед кількома днями мало до проливу крови не прийшло!»

«Аж так? Що ж сталося? Розказуй!»

Чуйкевич розказав про нічну тривогу в таборі.

Повисла йому очима на устах. Аж горіла. Коли дійшов до того місця, як то гетьман явився перед товпою, встала. «Невжеж?» І присілася ближче до нього.

Як скінчив, спитала: «Ти був?»

«Був біля гетьмана».

«То добре. Треба віри доховати йому, бо ані він без нас, ані ми без нього не вдіємо нічого. Треба забути геть усе, треба забути, Іване, навіть біль, навіть кривду найбільшу, треба тямити, що й він лиш чоловік, хоч незвичайний, бо без того не сповниться те, чого бажаємо собі».

Уста її наливалися, як вишні, очі більшали, лиця запаленіли.

Чуйкевич глянув і погадав собі: «Нема їй що казати».

«А війна?»

«Розгорюється, як пожар, з кожним днем більшає. Король Карло в Росію вступив».

«А на Україну прийде?»

Чуйкевич глянув на свою дружину.

«Чекаєш його?»

«Як спасення».

«Я також».

Руки їх спочивали на собі.

«Може, й прийде», — говорив Чуйкевич. — «Карло вже з Радошкович двигнувся. Говорять, до Березини прямує. Ніхто не знає, чи на Москву піде, чи на Україну поверне. Москалі ніяк не можуть вгадати його плянів».

«Так і треба. А гетьман?»

«Гетьманові наказ прийшов, з Білої Церкви до Києва йти».

«Ближче Батурина буде».

«Дав би то Бог, щоб наші з України не виходили».

«Гадаєш, щоб приняли тут шведів і сполучилися з ними?»

«Так було б найкраще».

Мотря зітхнула. «Знаєш, я впевнена, що наші бажання здійсняться. Чує серце моє. Ні книжка, ні шитво не тягнуть мене, щось мене кличе на замок, до окопів, до валів. Скріпляй їх, обновлюй, будуй, щоб не було запізно! Ми все спізняємося, Іване. От добре, що ти приїхав».

«Добре?»

«Авжеж. Будемо вкупі журитися й працювати».

«Моя ти!»...

«Але не так, ні», — перечила, відсуваючи його голову від себе, — «а там у кріпості. Багато там роботи».

Христос - первісток померлих

ХРИСТОВЕ ВОСКРЕСЕННЯ В ІСТОРІЇ БОЖОГО ОБ'ЯВЛЕННЯ І ЛЮДСЬКОЇ ДОЛІ

о. Василь ЛАБА

Святе письмо Старого завіту дуже часто висловлюється про тіло людини так, наче б його призначенням було повернутися з землю, з якої воно взяте, і в ній безслідно пропасти, а тільки душа чоловіка мала б повертатися до Бога, кожне з них туди, звідки взяло початок.

«Ти порох і в порох обернешся» (Битіє 3,19). «Ми всі вмираємо, як вода, виллята на землю, в неї чеякає і з неї більше не повернеться» (2 Цар. 14,14). «Все, що із землі, мусить знову в землю обернутися, як всі води знову в море повертаються» (Сирах 40, 11).

На марноту людського тіла вказують часті старозавітні порівняння: тіло людини — як порох і попіл; як трава і світ, що в'януть, сохнуть і переміняються в порох землі, з якої виросли; як тінь, що посувається і зникає.

Між тими порівняннями найдосадніше звучать слова Когелета (Проповідника): людина гине, як тварина; однакова доля обоїх: як людина вмирає, так гине і тварина; все однаково віддихає, і людина не має нічого більше від тварини; все підпадає марноті і все відходить на одне місце, із землі постало і знову в землю повертається (3, 19-20).

Коли тільки по-людськи дивитись на життя на землі, то доля людини і тварини однакова — каже старозавітний сумовитий спостерігач ладу в Божому світі.

СВІТ ДАВНІЙ І СВІТ НОВИЙ

Не зважаючи на часті в Старому завіті вислови про марну долю людського тіла, сперті на обманному суді людського ока, яке запливало сльозами, прощаючися не раз і то назавжди з хороненими в землю покійниками, віра у воскресення мертвих є вже в Старому завіті однією з найвиразніших релігійних правд.

Для страждального Іова і для мученичої макавейської родини (матері й одного з її синів) вона є розрадою у їхніх гірких терпіннях.

Пророки Ісая і Єзекіїл наче власними очима оглядають воскресення мертвих, зокрема останній, що описує його у величному видиві (37, 1-14), яке читається на Надгробній (Єрусалимській) Утрені у Велику суботу: «Руку Господню я почув на собі, що вивела мене в Господньому Дусі і поставила мене серед поля, яке було повне людських костей...»

Справді, аж до костей пронишвають самі слова пророцького опису! На проповідь пророка серед поля зчиняється стукіт костей, що вишукують одна одну і складаються в скелети; потім, на дальшу проповідь пророка, покриваються м'язами і тілом, а від чотирьох вітрів (сторін світу) прилітають душі і входять у мертві тіла. Ожилі тіла зводяться на ноги, а пророк подає воскреслим слова Господні: «Се я відкрию ваші гроби і виведу вас, мої люди, з ваших гробів і введу вас у землю Ізраїлеву» (обіцяну небесну батьківщину), і пізнаєте, що я ваш Господь».

Якою певною і відомою в ізраїльськім народі була віра у воскресення мертвих, видно на прикладі звичайної жінки — Лазаревої сестри Марти. Коли Христос потішав її: «Воскресне твій брат», Марта зразу відказала: «Знаю, що воскресне, у воскресення останнього дня» (Ів. 11,24).

Це тим більше дивне, що в тогочасному поганському світі, що оточував ізраїльтян і перевищав їх своєю культурою, віра у воскресення мертвих вважалася недоречністю. Це захитало було у вірі частину освічених і багатих жадних уживання світу садукеїв, «які говорили, що нема воскресення» (Мр. 12, 18), однак не мало впливу на народ, що вірив у майбутнє воскресення.

З другого боку, і в поганському давньому світі були шляхетні душі, що з надією дивились по той бік смерти.

Найславнішим був грецький філософ Платон, якого справедливо можна назвати релігійним мислителем. Своїм ученням про одного духового Бога Платон був близький християнству і через це симпатичний першим християнам. У діялозі «Федон, або про душу» Платон доводить, що людська душа безсмертна, і так пише про друге життя: «Вільні і чисті від шаленств тіла, будемо вічно жити».

В очах Платона, а ще більше інших поганських мислителів, тіло є лихом, воно є в'язницею й кайданами душі. Душа почує себе собою щойно тоді, як розв'яжеться від тіла.

Багато хто захоплювався Платоном, проте не його висока мисль, а земне недовір'я різних скептиків мало загальний вплив.

В Апостольських діяніях (17,32) записана славна зустріч апостола Павла з атенськими філософами. Вони цікаво слухали проповіді св. Павла на Ареопагу, поки він не почав говорити про воскресення. «А як почули про воскресення мертвих, деякі сміялися, а інші казали: Про це послухаємо тебе колись іншим разом».

Св. Павло у Першому листі до коринтян (розділ 15) та перші християнські апологети у своїх творах, навіть зовсім окремих про воскресення мертвих (Юстин, Атенагор, Тертуліян), обороняють цю правду віри, як одну з основних у християнському вченні. Так само каже і св. Павло: «Як можуть деякі поміж вами говорити, що нема воскресення мертвих? Коли нема воскресення мертвих, то і Христос не воскрес. А коли Христос не воскрес, то даремна наша проповідь і даремна наша віра» (І Кор. 15, 12-14).

Про земне життя Ісуса Христа писало багато різних авторів: побожно віруючі, невіруючі вільнодумці, навіть іншовірці (жиди). Один із них, колись дуже популярний і дуже вільнодумний (Ренан, відступник від Католицької Церкви) закінчує життя Ісуса Христа смертю і похороном, начебто вся євангельська історія кінчалася словом вмираючого Ісуса Христа «завершилося», а все інше євангелистами розказане не було історією і не мало ніякого значення.

Ніхто з небіжчиків не воскресає — ніколи і ніде. І Христос не може бути винятком. Так думає Ренан та інші.

Їхня помилка в тому, що вони виходять від людини і хочуть зрозуміти Христа. Насправді, треба виходити від Христа, щоб зрозуміти людську долю.

СМЕРТЮ СМЕРТЬ ПЕРЕМІГ

Обривати євангельську історію на похороні Ісуса Христа — це те саме, що не доспівати до кінця найкращу пісню, її фінал, який дзвенить далі, хоч пісня вже замовкла. Два емауські учні, які знали євангельську історію тільки до хвилі смерти, може, до хвилі похорону Ісуса Христа і поважно не брали ширеної жінками-мироносицями в Єрусалимі вістки, що вони не застали в гробі тіла Спасителя, говорили засумовані і пригноблені: «А ми надіялися...» (Лк. 24, 21).

Світле воскресення Христа, що три дні спочивав у могилі, це не тільки певна історична подія, але теж надія, що в тіні смерти ясною зорею світить кожному віруючому християнинові.

Господь уклав у душу людини інстинкт себезбереження, жадобу жити і продовжувати життя. Є, отже, в людині жадоба, та нема сили. Силу і перемогу може дати їй Христос — всесильний переможець, Той, що «смертю смерть переміг, і тим, що в гробах, життя дарував» (воскресна пісня).

Слова Христові про воскресення, раз-у-раз Ним повторювані, і Його світле воскресення є основою і запорукою для смертної людини, що вона, як земний будинок її тіла розпадеться, буде мати вічне мешкання на небесах, за яким зідхає (2 Кор. 5, 1-2).

Своєю смертю на хресті Христос переміг не тільки гріх, а й смерть, що прийшла на землю вслід за гріхом і сталася найбільшою примарою для чоловіка: несподівана, неперебірлива, невблаганна і неминуча.

Чи та смерть розлучає людину раз назавжди із світом, з рідними, друзями і з найближчим другом, яким для безсмертної душі було впродовж земного життя смертне тіло?

Чи людське тіло, яке співзаслуговувало разом з душею своєю участю у трудах, терпіннях і добровільно прийнятих умертвленнях, мало б бути за це невинагородженим?

Чи людське тіло, що його прийняв Спаситель і вже тим його освятив і своїми тілесними муками за нас надолужував Божій справедливості і заслуговував нам небо, мало б назавжди залишитися порохом землі?

Слова «воскрес, як заповів» (Мт. 28, 6), «справді встав Господь» (Лк. 24, 34), що гомоніли в Єрусалимі, передавані з уст до уст, від ранку до вечора в день Христового воскресення, і радісне „Христос воскрес", що гомонить по всьому світі у світлий празник Христового воскресення, це гимни християнської надії на Христом обіцяне і запевнене воскресення мертвих: «Нехай не тривожиться ваше серце... У домі мого Отця — багато мешкань... Як я відійду, то приготовлю вам місце, знову прийду і візьму вас до себе, щоб і ви були там, де я» (Ів. 14, 1-3).

РАДІОПЕРЕДАЧІ З ЕДМОНТОНУ

З едмонтонської французької радіостанції Се-Аш-Еф-А щопонеділка і щовівтірка пересилаються півгодинні українські релігійні програми:

19 квітня: великодня програма парафії св. Юрія.

Понеділкові радіопрограми о 9-ій годині вечора веде Централя українців-католиків Едмонтонської єпархії; вівтіркові програми о 8:30 вечора — оо. василіяни.

ПРОВІДНА НЕДІЛЯ
25 квітня

ДІЯННЯ АПОСТОЛІВ: зач. 14

У ті дні руками апостолів ділялися знаки і многі чудеса в народі. І були всі однодушно в притворі Соломона. А з інших ніхто не важився до них прилучитись; але величав їх нарід. І щораз більше прибувало віруючих у Господа, множество мужів і жінок, так що і на вулиці виносили недужих і клали на постелях та ліжках, щоб як переходив Петро, бодай тінь його отінила кого з них. Сходилося також множество із довколишніх міст до Єрусалиму, що приносили недужих і мучених нечистими духами; і ті всі ставали уздоровленими.

І повстав первосвященик та всі, що з ними були, що є секта садукеїв, наповнилися завистю і наложили руки на апостолів і посадили їх у прилюдну в'язницю. Та ангел Господній уночі відчинив двері в'язниці і вивів їх, кажучи: Ідіть і, ставши, говоріть у храмі народові всі слова сього життя.

СВЯТА ЄВАНГЕЛІЯ ВІД ІВАНА: зач. 65

Коли ж настав вечір того дня, першого в тижні, а двері, де зібрались учні, були замкнені зі страху перед жидами, — прийшов Ісус, став посередині та й каже їм: „Мир вам!" І це сказавши, показав їх руки і бік свій.

Зраділи тоді учні, побачивши Господа. І промовив до них Ісус знову: „Мир вам! Як післав мене Отець, так і я посилаю вас". І сказавши це, дихнув і каже їм: „Прийміть Духа Святого: кому відпустите гріхи, тим відпустяться; а кому задержите, задержаться".

Тома, один з дванадцяти, званий Близнюк, не був з ними, коли прийшов Ісус, Говорили йому інші учні: „Ми бачили Господа". А він сказав їм: „Як не побачу на руках його знаків від цвяхів і не вкладу пальця мого в рани від цвяхів, і не вкладу моєї руки в його бік, не повірю".

А по восьми днях знову були вдома учні і Тома з ними. Приходить Ісус, — а двері були замкнені, — став посередині і промовив: „Мир вам!" Потім каже Томі: „Подай сюди свій палець і подивись на мої руки; і подай руку свою, і вклади в мій бік, і не будь невірний, а вірний".

Тома відповів і сказав йому: „Господь мій і Бог мій!" Каже йому Ісус: „Увірував ти, бо побачив мене; блаженні ті, що не бачили, а увірували".

Багато ж інших чудес зробив Ісус перед своїми учнями, що не записані в цій книзі. А це написано, щоб ви вірували, що Ісус — Христос, Син Божий, і щоб, віруючи, життя мали в ім'я його.

Нова заява з Філядельфії: „готов говорити"

Філядельфійський митрополит Амвросій опублікував заяву, в якій каже, що «ми завжди готові говорити» з першоієрархом нашої Церкви.

Текст заяви: «В щирому баженні кращої координації праці Української Католицької Церкви в ЗСА для створення патріярхату Української Католицької Церкви, оцим заявляємо, що в додатку до комунікату з 18 березня 1971 р. про наше бажання зустрінутися з верховним архиепископом кир Иосифом у Римі, ми завжди готові говорити з Блаженнішим про ці справи».

Нова заява має дату: 29 березня.

У «комунікаті» з 18 березня, що мав підпис «митрополича (філядельфійська) канцелярія», було повідомлення про те, що митрополит Амвросій, який від 8 до 16 березня був у Римі, бажав говорити з Блаженнішим Иосифом «у справі дальших заходів для завершення Української Католицької Церкви патріярхатом», однак наш первоієрарх «митрополита Амвросія на авдієнцію не прийняв».

Після цього канцлер верховного архиепископа одержав «уповаження» написати й вислати газетам «спростування». У спростуванні кажеться, що гість з Філядельфії сказав співпрацівникам Блаженнішого Иосифа, що «він не має жадних справ, тільки бажає скласти візиту».

У синоді 1969 року «кир Амвросій не взяв участи», «від двох років не давав про себе знати», кажеться у «спростуванні».

Ватиканськo-совєтські розмови шкодять нам,

КАЖЕ СЕНАТОР ПАВЛО ЮЗИК

На пресовій конференції в Оттаві сенатор Павло Юзик сказав, що «ватиканський політичний торг з Совєтським Союзом» завдає шкоди Українській Католицькій Церкві.

«Є ознаки, що політика Ватикану є під впливом тиску представників режиму Совєтського Союзу, який 1946 року ліквідував в Україні нашу Церкву, і Російської православної Церкви, яка насильно прилучила до себе нашу Церкву», кажеться у заяві.

Пресова конференція відбулася в «Шато Лор'є».

Того ж дня раніш сен. Юзик та інші представники Координаційного комітету українських організацій за патріярхію були в архиепископа Гвідо дель Местрі, папського пронунція, на півторигодинній розмові. Папському представникові вручено меморандум та інші інформаційні матеріяли. Українські делеґати вказували на потребу організаційної єдности Української помісної Церкви і протестували проти тактики зволікання Римської курії.

Архиепископ дель Местрі обіцяв вислати Папі одержаний меморандум.

СЕРБСЬКА ШКОЛА

Сербські православні єпархії ЗДА й Канади, залежні від сербського патріярха, вирішили відкрити у ЗДА свою богословську академію.

Навчання почнеться восени цього року.

ЕДМОНТОН – ТОРОНТО – КИЇВ

Прямий політ в Україну

люксусовим чартерованим літаком

ТІЛЬКИ 685.00 ДОЛ. З ТОРОНТА. В обі сторони.

ЦІНА ВКЛЮЧАЄ: ПЕРЕВІЗ 66 ФУНТІВ БАГАЖУ, ХАРЧІ, НАПИТКИ, ГОТЕЛІ, ТА ЕКСКУРСІЇ З КИЄВА ДО:

Львова, Тернополя, Чернівців, Сочі, Одеси і Рівного

ВИБИРАЙТЕ СОБІ ДО ВПОДОБИ ДАТУ ВІД'ЇЗДУ

липень: 18-го і 27-го серпень: 4-го, 17-го і 22-го

За ширшими і докладними інформаціями звертайтеся в Едмонтоні до нашого представника

Івана ВОРОБЕЦЬ-КАРПАТСЬКОГО

VICTORIA REAL ESTATE LTD.
10824 - 97 Street, Edmonton, Alberta
Bus.: 422-0770 – PHONES – Res.: 439-6589

Перше українське туристичне бюро в Канаді

„БЛЮР"

МАРКІЯНА КОГУТА

BLOOR TRAVEL AGENCY
1190 Bloor St., West., Toronto, Ontario
Telephone: 535-2135/6

Богослуження: квітень

Гр. Юл. Дні	Юліянський календар	Григоріянський календар
22 9 Ч	Євпсихія мч.	Теодора Сикеота преп.
23 10 П	Терентія мч.	**Юрія вмч.**
24 11 С	Антипи сщмч.	Сави Стратилата мч.
25 12 Н	**Томина. Василія**	**Мироносиць. † Марка**
26 13 П	Артемона сщмч.	Василія сщмч.
27 14 В	Мартина папи	Симеона сщмч.
28 15 С	Аристарха ап.	Ясона ап.

о. Д. Базюк
P.O. Box 10, High Prairie
18. — Норт Стар 8; Кситуан 11:30
19. — Ріно 10; Норт Стар 10
25. — Ґренд Прері 9; Ґай Прері 2 попол.

о. Д. Гнат
P.O. Box 68, Glendon
Ph. 635-3741
18. Великдень — Ґлендон 6 рано; Айрон Ривер 11 рано
25. — Єншав 10 рано

о. Г. Гурко
P.O. Box 8, Radway
Ph. 736-3501
18. Воскрес. — Смокі Лейк 7 рано; Радвей 10:30
19. Світл. понед. — Восетна 10:30
25. — Смокі Лейк 10:30

о. М. Гураль
11535 - 78 Ave., Edmonton
Ph.: 433-6572
18. Воскресення — Карвел год. 5:30. Воскр. Утр., св. Літургія і свяч. пасок; Черґіл год. 9:30
19. Світ. пон. — Рочфорт Брідж год. 10:30
25. — Менвіл (храм) год. 9:30 Литія; по св. Літургії парастаси на гробах.

о. Є. Дмитрук
Ph. 424-1472
11139 - 110 A Ave., Edmonton
18. Великдень Делф 5:30 рано; Лемонт 9 год.

о. Ол. Захарісевич
P.O.B. 215, Holden
Ph. 688-3835
18. — Голден год. 8:30; Голденфарми Воскресення ГНІХ год. 10:30, Воскр. Утреня і св. Літур.
25. — Голден год. 8:30; Коперник год. 10:30, спільне свячене парафії і Парастаси.

о. Б. Каричек
P.O. Box 391, Athabasca
Phone: 675-2593
18. Великдень — Атабаска 8 рано; Бойл 11 рано
19. Світл. понед. — Річмонд Парк 10 рано
20. — Світл. вівтор. — Фрейнс 10; Просперіті 12
25. Томина нед. — Атабаска 10; Бойл 12:30

о. П. Литвин
Two Hills, Alta
Ph. 657-2345
18. — Ту Гилс год. 8:30; Плейн Лейк год. 10
20. — Плейн Лейк год. 10:30
25. — Ту Гилс год. 9; Новий Київ год. 10:30

о. Б. Лисак ЧСВВ
P.O.B. 58, Myrnam, Ph. 366-3890
18. Великдень — Бовелон 9:30; Моркемб 11:00
25. — Ллойдмінстер 10:30

о. М. Мартинюв
12204 - 113 Ave., Edmonton
18. Воскресення — Гей Лейкс 10 рано Воскресна утр., Служба Божа, свячення пасок
25. — Равндгіл 11 рано

о. П. Петришин
Box 83, Redwater, Alta
Phone: 735-3952
18. — Редвотер 9; Воґ 10:30
25. — Редвотер 10:30

о. К. Стангрет
P.O. Box 322, Vilna
Ph. 636-3543
18. Великдень — Спедден год. 7 рано; Утр. і Сл. Божа.
19. Світл. понед. — Стрий 10:00
20. Світл. вівторок — Сокаль год. 10:30
25. Томина нед. — Спедден. Парастаси год. 1 попол.; парастаси у Сокаль год. 5 попол.

о. Р. Стародуб
P.O. Box 227, Innisfree
Ph. 592-3804
18. — Левой 9:30; Іннісфрі 10 ренч 11:30
19. — Іннісфрі 11 ренч 10:00
20. — Менвіл 10:00
25. — Менвіл 10:30

о. І. Черкавський
Ph. 948-3730
P.O. Box 141. Derwent
18. — Верміліон 7:00; Елк Пойнт 7:00; Дервент 10:30
19. — Нортерн Велі 10:00; Дервент - Вознесення 10:00
20. — Енгел Лейк 10:00
25. — Дервент 10:00. Свячене. Поминки на цвинтарі Св. Духа 3:00.

САСКАЧЕВАН

о. Б. Бачинський
922 - 108 St., North Battleford
Ph. 445-2731
18. Великдень — Норт Батлефорд Утр. 9:15 рано, Служба Божа 10 рано; 2 попол. у Витковї
21. Проводи — Радісон, в год. 3 попол, парастаси на старім міськім цвинтарі

о. М. Будз
P.O. Box 208, Vonda
Phone 47
18. — Смато 8 год. рано; Вонда 10 рано
19. Світ. понед. — Вонда 8 год. Пітерсон 10 год.
21. — Гаврилюки 10

о. В. Фляк
Box 161, Cudworth, Sask.
Phone: 256-3306
18. Великдень — Бруно 6; Гамболдт 9; Кадворт 11
19. Світл. понед. — Твей-фарми 10:00
25. — Кадворт 9; Гамболдт 11

о. А. Хоружний
P.O. Box 111, Alvena, Ph. 10
18. — Алвена-місто 8 рано; Ланівці 10 рано
19. — Алвена-фарми
20. — Боднари
25. — Алвена-місто

о. М. Шевчук
P.O.B. 36, Wakaw, Sask.
18. Великдень: Прудгом — 8:30 рано, Вакав — 10:30 год.
19. Світл. понеділок — Сокаль 10:00 год.
25. Вакав — 9:00, Борщів — 11:00 год.
Плащаниця: у Страсну п'ятницю: Ст. Джулієн 9:30 рано; Сокаль 10:30, Прудгом 12:00, Борщів — 1:00 год.

БРИТАНСЬКА КОЛЮМБІЯ

о. І. Макух
Victoria, B.C., Ph. 384-2292
1112 Caledonia Ave.
18. — Порт Алберні 10 рано
25. — Вікторія 10 рано

IMPERIAL MEMORIAL & STONE Company
10702 - 101 St., Edmonton
Найбільша в Едмонтоні й єдинока робітня пам'ятників, від 1903 р. Великий вибір пам'ятників з ґраніту й мармуру до оглядання в нашій виставовій залі. Хрести всяких розмірів, покриття на гроби, плоскі таблиці на гроби з мармуру, ґраніту й бронзи. Написи на пам'ятниках даром та дарова доставa. Пишіть за фолдером "D". Замовляйте прямо в нас й дістанете 25% опусту від нормальної ціни.

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

Український католицький тижневик ◆ Виходить щочетверга в Едмонтоні ◆ Видає Спілка «Українські вісті» ◆ Річна передплата в Канаді: $5.00, поза Канадою: 6.00; зміна адреси: 15 центів.

Published every Thursday in Edmonton ◆ Member of the Canadian Weekly Newspapers Association ◆ Yearly subscription in Canada — $5.00, in other countries — $6.00.

Ukrainian News, 10967 - 97 Street, Edmonton 17, Alberta
Телефон 422-5708 Telephone
Second class mail registration number 1035.

ПАТРІЯРХІЯ І НАШІ ВЛАДИКИ

Антін В. ІВАХНЮК

У справі патріярхату появились у пресі «Комунікат Української митрополії в ЗСА» без підпису та «Спростування і вияснення канцелярії верховного архиєпископа» за підписом канцлера о. д-ра І. Хоми, «Заява українських католицьких єпископів ЗСА» (митроп. Амвросія, єпископа Ярослава та єп. Йосифа) та додаткова «Заява» митроп. Амвросія («Свобода» 20, 30 і 31 березня 1971).

Це вперше так щедро обізвались у пресі наші владики, і хвала Богу, що кінець-кінцем підняли голос, хоч він невеселий. Довга їхня мовчанка не принесла добрих наслідків. Та й усі ці владичі голоси, на жаль, дуже одні одним суперечливі, чим людину доброї волі цілком збивають з пливу. Крім того, вони кидають світло на невідрадні взаємини між нашими владиками. Чимало в тих голосах недосказаного та промовчаного.

З написаного в пресі спробуємо видобути якусь логіку та зробити висновки.

1

У «Комунікаті» сказано, що філядельфійський митрополит кир Амвросій Сенишин прохав авдієнції у верховного архиєпископа «з метою обмінятися думками з Блаженнішим верховним архиєпископом, кардиналом Йосифом Сліпим в справі дальших заходів для завершення Української Католицької Церкви патріярхатом», але верховний архиєпископ «митрополита Амвросія на авдієнцію не прийняв».

«Спростування» з Риму заперечує твердження філядельфійської митрополичої канцелярії щодо мети авдієнції, бо митроп. Амвросій насправді не мав «жадних справ», а тільки бажав «зложити візиту». При цьому «Спростування» вияснює, що митроп. Амвросій «не підписав письма до Святішого Отця в справі патріярхату нашої Церкви. Ніколи не відповідав на письма в справі нашої Церкви, а брав участь в американському візантійському синоді».

Довша «Заява» наших владик у США говорить про те, що всі наші католицькі владики опрацювали постанови архиєпископського синоду та всі їх прийняли, «при чому згода й одобрення митрополита А. Сенишина була вислана до Отців синоду окремим письмом». Ці владики підтверджують, «що підпис митрополита Амвросія Сенишина в цій справі (прохання до папи — аі) був долучений письмом до Святішого Отця Папи Павла VI пізніше, саме 15 травня 1970 р.».

У додатковій «Заяві» митрополит Амвросій нав'язує до «Комунікату» і висловлює далі своє «бажання зустрінутись з верховним архиєпископом кир Йосифом у Римі» і завжди готовий «говорити з Блаженнішим про ці справи».

Це найсуттєвіші місця. У них і суперечності. Де вони?

2

Насамперед є суперечність щодо додаткового підпису митроп. Амвросія під проханням про патріярхат. «Спростування» стверджує, що такого підпису не було, а наші американські владики стверджують протилежне. І тут є суперечність, яка виявляє повну недостачу елементарної координації дії, бо верховного архиєпископа, як голову Української Католицької Церкви, філядельфійський митрополит не повідомив про те, що вислав до папи листа з додатковим підписом. Ми не знаємо, чи той лист дійшов до папи.

Разюча розбіжність, а водночас і дезорієнтація, є в «Комунікаті» та «Заяві» філядельфійського митрополита. Про неї у «Спростуванні» канцелярії верховного архиєпископа висловлено дивування, що «в такій неправдивій формі появилося повідомлення в пресі» (тобто «Комунікат» — аі). Суть цього закиду справді різка. Що про це може думати необізнаймлений загал, бож є тільки одна істина.

Вражає у філядельфійського митрополита розбіжність між словами і ділами. Теж дивуємось, навіщо оці публічні дезорієнтаційні заяви. Замість того, щоб усім говорити про своє «щире бажання кращої координації праці Української Католицької Церкви у ЗСА для створення патріярхату», чи не простіше б і корисніше б було написати до верховного архиєпископа або приїхати на архиєпископський синод і там розчистити розходження? Усе протилежне заперечує оте щире бажання та журбу про долю Української Католицької Церкви. Адже, коли філядельфійський митрополит два роки «не давав про себе знати», як сказано у «Спростуванні», і «ніколи не відповідав на письма в справі нашої Церкви», то це тільки свідчить про неврівноважену настанову до пекучих проблем Української Католицької Церкви, як теж і до самого верховного архиєпископа.

3

Треба погодитись з думками наших американських владик, коли говорять про неґативи в нашому житті. Радіючи позитивною настановою мирян до патріярхату та схвалюючи їхнє правильне розуміння цієї проблеми, водночас ці владики «зі смутком і болем серця» висловлюються про поодинокі від'ємні випадки, «що вносять в ряди наших вірних незгоду, замішання, взаємне поборювання, а то й явний непослух законному проводові своєї Церкви». Владики заявляються за спільні сили, за згоду, любов і вирозуміння у співпраці. У протилежному випадку «ми власними руками будемо нищити те, що дотепер ми спільно збудували».

Під цим кожний обіручки підпишеться. Одначе треба теж об'єктивно шукати причин тієї незлагоди. Чому до неї прийшло на церковному полі?

У «Спростуванні» канцелярії верховного архиєпископа говориться про «давніше полоскання мозку і тому подібні виступи». Це сказано у зв'язку з «Комунікатом» філядельфійського митрополита. Далі, що мала думати наша громада про писання філядельфійського католицького «Шляху», органу цього ж владики, про В'єтконґ, коли то питання патріярхату зведено до «підривної роботи комуністів серед української спільноти у вільному світі», чи те, що комуністи «вперше кинули клич за українським патріярхатом» (24 квітня 1966,

(закінчення в 3-тій колонці)

ВИВЧАТИ НАШЕ ТЕПЕРІШНЄ СТАНОВИЩЕ, ПЛЯНУВАТИ НАШЕ МАЙБУТНЄ

Молодий учитель, родом з Алберти, каже, що українці Канади мусять куди краще вивчити своє теперішнє становище і відповідно плянувати майбутнє.

Василь Кобилюк, народжений і вихований у Канаді, щиро уболіває за долю української людини, вигнаної недолею з рідного краю в далекий, завжди байдужий, часто неприхильний та жорстокий до неї світ.

В. Кобилюк був промовцем на недавній вечірці українських учнів-відмінників, що її організували Шкільна рада едмонтонського відділу КУК та «Український клюб» університетських студентів.

У своїй палкій промові вчитель Кобилюк, вітаючи учнів-відмінників та їх батьків, підкреслив, що відповідальність учнів-українців перед їхніми земляками тільки тепер починає вступати в серйозну фазу. Промовець коротко з'ясував історію українців Канади, більшість з яких приїхала з України з порожніми, прагнучими праці руками. Ці люди та їх нащадки на протязі багатьох років своїм потом, слізьми, кров'ю, а часом і життям розбудували Канаду.

Більшість промови була виголошена англійською мовою. Її переклад подаю нижче. ТГЛ

* * *

Шановні учні-відмінники, батьки та гості! Сьогодні я хочу поділитися з вами думками та турботами, що торкаються життя всього українства Канади. З лав наших людей вийшло багато професіоналістів, громадських і урядових діячів. Тепер на часі запитати їх, що вони зробили для поліпшення долі української громади в цілому?

На мою думку, їх вклад — мінімальний. Ні члени провінційних, ні члени федеральних парляментів не спромоглися сформулювати прагнень, проблем і потреб української громади.

Дуже вражає мала кількість живого зв'язку між українськими провідниками, інтеліґенцією та преставниками урядів, з одного боку, і рядовим українським громадянством, з другого. Виглядає, що наша еліта старається стати більше англійською, ніж самі англійці, що їй у житті найбільше залежить у накопичуванні грошей. Вона цілком байдужа до поганого стану своїх, менш щасливих братів-українців.

Слова негра Лінкольна Александра, першого члена парляменту його раси, повністю стосуються також до нас: «Дехто говорить, що, я, бачите, стоячи тут, вибився в люди. Дозвольте сказати, що не всі негри в Канаді вибилися в люди».

НАШ СТАН. Який же справді економічний стан нашого народу? Перед якою соціяльно-економічною дійсністю ми стоїмо?

Д-р Гобарт з відділу соціології Албертського університету недавно склав звіт досліджень стану українців едмонтонської околиці. За цим звітом, не зважаючи на великий поступ в освіті, ми все ще позаду, ми все ще, якщо порівняти нас з іншими групами населення, упосліджені.

Наш середній прибуток, з причини селянського походження більшости українців, нижчий від середнього прибутку багатьох інших груп. Більшість українців Едмонтону живе у бідніших дільницях міста.

Цей факт висуває питання: яку, власне, освіту дістають наші діти в порівняні з дітьми вищих соціяльно-економічних, багатих передмість? Чому ті з нас, що найменше зберегли свою українськість, мають найбільший успіх?

Всі ці виявлення скандальні. Вони виразно показують гостру потребу в об'єднаному, об'єктивному і речевому дослідженні нашого громадського життя, звичок у вихованні наших дітей, структури наших релігійних установ і взагалі цілої соціяльно-політичної дійсности, що оточує нас з усіх боків.

Дальше д-р Гобарт виявив, що 22% опитуваних відчувають, що наші церковні провідники занадто самовладні, що вони мають забагато влади, що ми для нашого власного спільного добря — занадто розбиті, що ми більше мусимо ознайомлювати інші групи з самоцвітами нашої культури і цим здобувати їх пошану.

Я повністю погоджуюсь з його висновками. Наші провідники не в міру пасивні, не в міру консервативні й залякані. Здається, що наші церкви навчили нас тільки трьох речей: молитись, платити й слухати. Вони не створили в нас викликаючого, аналітичного, запитуючого складу розуму, що необхідний у добу швидкої комунікації, подорожів на місяць та автоматизованої техніки.

Д-р Гобарт звертає нашу увагу на те, що італійці мають добру нагоду перегнати нас у змаганні за місця в еліті канадського суспільства. Недавня економічна аналіза Торонта виявила, що в цьому місті середній прибуток українця становить 4,392 дол., а італійця -- 4,520.

НАШЕ МАЙБУТНЄ. Як же виглядає наше майбутнє? Що треба зробити, щоб воно було кращим?

1. Неодхідно пустити в рух соціологічне дослідження всієї української громади з перспективою плянування нашого завтра аж до 2,000 року.

2. Треба пильно дослідити нові сфери, у яких можна б було вживати українську мову. Прикладом цього могла б стати перекладницька служба в шпиталях, українські оголошення в автобусах та розклади потягів на залізницях, українські написи та українські телефонні книжки в місцях нашого поселення.

Управителі банків, поліція та урядники судів, що діють у дільницях значного зосередження української людности, повинні бути в стані говорити і вживати українську мову.

Українські члени парляментів повинні брати присягу українською мовою, а при відповідній нагоді, підкреслено, промовляти в парляменті по-українському. Достойний Б. Ганущак зробив саме це в парляменті Манітоби.

Виробництва, розташовані в українських околицях, повинні подбати про україномовних урядовців на вищому рівні.

3. Наші Церкви повинні брати участь у народно орієнтованих соціяльних реформах. Чому жодна українська Церква не подала заяви до королівської комісії в справді бідних, не домагалась вищої мінімальної плати? Могла ж це зробити Об'єднана Церква («Юнайтед Черч»)!

4. Українські церковні провідники — єпископи, митрополити — повинні започаткувати в своїх Церквах вимоги об'єднаної дії всіх українців у політичній, соціяльній та економічній ділянках життя.

5. У цілому потрібний кращий обмін думками між провідниками та українським громадянством, зокрема молоддю. Необхідно негайно покінчити з байдужою зухвалістю, характерною для багатьох українських провідників.

7. Українське представництво при Сі-Бі-Сі та Національній фільмовій раді повинно вимагати більше програм та фільмів на українські теми. Як би стояла справа з виробом фільму про святкування в Дафині?

Щоб підняти низький життєвий рівень багатьох українців, українські члени парляментів мусять домагатися кращих мешкань, вищих мінімальних плат, безкоштовної університетської освіти, фінансованої державою та спеціяльним податком корпорацій.

9. Українська мова історично має право на існування в Канаді, таке, як, скажімо, ґальська. В публікації «Шкільний поступ» («Скул прогрес») за жовтень 1970 р. стоїть таке: «Навчатимуть по-ґальському. Школи Нової Шкотії дають змогу вчитися ґальською мовою в неповних або повних середніх школах. Мінімальна вимога — наявність учителя, що вміє говорити по-ґальському і щонайменше 15 учнів».

В нашій Алберті шкільні урядовці жонґлювали і жонґлюють вимаганим числом учнів на кожному кроці, здається, щоб знеохотити введення української мови у школи провінції.

ВЕЛИКИЙ ВНЕСОК. «Сенчюри, 1867-1967», цитуючи „Едмонтон джорнал" за 13 лютого 1967 р., на стор. 50 з заявою д-ра Генрі Крайзеля пише таке: «Мало хто повністю свідомий справді монументального вкладу українських поселенців у розбудову Заходу. Мало хто з нас думає про тих неоспіваних і невідомих людей, що у 1880 роках напливали сюди з цілого світу будувати залізниці, відкривати копальні».

Сер Джон А. Макдоналд якось сказав у Палаті депутатів: «Якби не було цієї робочої сили, ніхто не міг би сказати, коли б відкрилися наші залізниці й копальні».

З іншої цитати «Історичного журналу Алберти» зими 1971 року, стор. 9-25, дізнаємося про вклад Карла Горецького, визначного інженера з часів будування Сі-Пі-Ар. Він — шотляндець українського роду.

Можливо, наступний витяг з промови сенатора Павла Юзика на конференції багатокультурности в Едмонтоні 28 серпня 1970 року найкраще описує вклад українців у будівництві Канади: «Їхнім визначним внеском у рільництво та протязі сімдесятьох років є бл. 10,000,000 акрів зораної цілини. Це вдвічі більше від того, що зробили французькі канадці Квебеку за більше як три століття — десь 5,000,000 акрів».

ПАТРІЯРХІЯ

(закінчення передової)

«Партизанщина В'єтконґ діє в нашому суспільстві»).

Це залишило в душах мирян пригніченість і жаль до цих владик, бо де ж був отой законний провід, щоб «зі смутком і болем серця» підніс голос проти безвідповідального писання згаданого католицького часопису. Пригадуємо це не для того, щоб поновно ятрити болючу рану, але щоб пригадати нашим владикам, що вони на те владики Української Католицької Церкви, щоб пильнувати на кожному кроці добра цілости нашої Церкви.

Підсумовуючи треба підкреслити, що слова філядельфійського владики не покриваються з його ділами. Його «заяви» дезорієнтують довірливих мирян і не сприяють помісності Української Католицької Церкви. Досить маємо колод від деяких римських прелатів, щоб собі самим їх ще ставити. Та лихо не в прелатах, а в тому, що не всі наші владики хочуть бути членами помісної нашої Церкви. Воліють бути з цього погляду латинянами.

Такий стан виявляє, що ми й цим разом нічого не навчилися з нашої історії і змарнували ще одну пригожу нагоду. Завжди в нас у вирішальний час знаходяться люди, якими нам ворожі течії розбивають нашу єдність. Тим то добре знати, де є ці люди.

Мистецький водограй перед собором Св. Софії

(УПБ, Рим) — Перед собором Святої Софії в Римі лагідним стручком випливає вода з невеликої посудини, що її в руках тримають три ангели, білі, наче сніг. Це чудовий мистецький твір майстра Г. Мацея, вирізьблений у білому мармурі: Пресвята Трійця.

Навіть мало з мистецтвом обізнаний глядач відкриє зразу в самій композиції подібність з іконою, що її слушно дають перше місце між усіма іконами світу, а саме з «Пресвятою Трійцю» українця Андрія Рубля (перша половина 15 сторіччя). Представляла вона тоді трьох незнаних подорожніх, що явилися Авраамові, прийняли від нього гостинну трапезу й заповіли йому, що за рік йому і його дружині Сарі народиться син.

Оповідання це єдине в Святім Письмі, бо про трьох подорожніх говориться раз в однині, а раз у множині. Зрештою, сам Авраам кланявся їм трьом, але говорив в однині: «Господи».

Перед нашим собором у Римі стоїть скульптура подібної композиції. Ангели не сидять, як на іконі, а стоять, і то з посохами в руках, на знак їх влади, наче готові до дальшої мандрівки. Вони хочуть нас вчити й подати нам науку про єдиного Бога в Пресвятій Трійці. А що Бог живий, то й круг трьох ангелів наче б рухався від правого до лівого боку. Також положення голів трьох ангелів указує на внутрішнє життя Пресвятої Трійці, що є в тій святій спільноті, завдяки якому Три Божі Особи поділяють зі сотворінням їх власне життя, їх розум і їх любов.

Символом цього є та вода на життя вічне, що її вони виливають. Вода спадає в басейн, наче в старої форми хрестильницю, що її нині ще можна бачити в Равенні, в Лятерані, при деяких церквах Італії з V і VI століть.

Під статуєю напис: «Прийдіте, люедіє, тріпостасному Божеству поклонімся і почерпіте воду безсмертія» (стихира).

Святотроїчний фонтан перед собором Святої Софії належить до тих, що перший погляд на них можна уважати за відкриття. Подібного твору покищо немає в світі. Мистець Г. Мацей, за вказівками Блаженнішого Йосифа створив новий твір, гідний, щоб стояти при храмі Божої Мудрости.

На Йордан цього року при фонтані відбулося велике водосвяття. Перший раз над водою почулись слова молитви: «Велій єси, Господи, і чудна суть діла Твоя і ні єдино слово довольно будет ко похваленію чудес Твоїх».

НОВІ ЧУТКИ ПРО ПОЇЗДКУ ПАПИ

До недавніх чуток про те, що Папа Павло VI найближчим часом поїде до Польщі, в Римі додають ще новіші про плян поїздки до Франції, Еспанії й Англії.

Ніякого офіційного підтвердження ні заперечення таких чуток не було.

БІЛЬШЕ ПАРТІЙЦІВ

Протягом чотирьох минулих років в Україні до комуністичної партії прийнято більш як 400 тисяч нових членів. На цю пору є 2,424,350 членів партії і 110, 211 кандидатів.

Таку статистику подав на партійному з'їзді київський керівник комуністичної партії України Петро Шелест.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Його Високопреосвященству Верховному Архиєпископові Кир Йосифові, Його Преосвященству Дорогому Владиці Кир Нілеві, Всесв. о. митратові проф. д-рові В. Лабі, єпархіяльному синкелові, Всеч. Отцям Собратам, Приятелям, Знайомим та всім парафіянам з нагоди

ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
бажаю
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
та прошу всіх про св. молитви

о. Петро ІВАНЕЦЬ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

з празником Христового воскресення
ВІТАЄМО
всіх наших консументів та приятелів
ТА БАЖАЄМО ЇМ
Веселих Свят

Ми раді, що можемо причинитися доставою електричного струму до збільшення радости та святочного настрою під час Свят.

CALGARY POWER

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ВСІМ НАШИМ ПОКУПЦЯМ,
ПРИЯТЕЛЯМ
І ЗНАЙОМИМ
В МІСТІ ЕДМОНТОНІ
І НА ПРОВІНЦІЇ
пересилаємо
НАЙСЕРДЕЧНІШІ БАЖАННЯ
Веселих Свят
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ

Поручаємо шановному Українському Громадянству наші першорядні м'ясарські вироби: українську ковбасу, домашнього виробу шинки, кабаноси, сальцесони та інші м'ясні вироби.

CENTRAL ALBERTA MEAT CO. LTD.

12165 Fort Trail, Edmonton, Alta. Phone: 477-1928; 479-1714

ГОЛОС МАЄ МЕЙОР ЕДМОНТОНУ

ЯК ТО ВАЖКО ВСІМ ДОГОДИТИ!

Айвор Дент, мейор

Мені здається, що для широкого загалу людей найтруднішою справою є зрозуміти, що таке місто, як Едмонтон, може щороку поладнати лише обмежену кількість справ для міста.

Люде стверджують, що місто видає щороку великі суми грошей на різні важливі підприємства. Через те вони гадають, що, якщо вони попросять про щось, то це можна буде поладнати, бо воно, само по собі, не є велике. Але вони зовсім не здають собі справи з того, що місто має тисячі інших потреб, які треба поладнати. Сотки тих багатьох інших потреб розглядає міська рада й вирішує поладнати ті, що вимагають першенства.

Міські прибутки Едмонтону є такі, що, якщо б ми хотіли заспокоїти побажання всіх поодиноких мешканців, лише в одному році, то місто збанкрутувало би дуже скоро. Або, якщо б ми хотіли підвищити податок так, щоб можна заспокоїти всі милі бажання мешканців зразу, то тоді збанкрутував би кожний податковець. Дозвольте мені вичислити деякі справи, про які деякі поодинокі мешканці Едмонтону кажуть, що їх треба поладнати й то негайно.

1. цілий ряд критих площ для совганки;
2. ще більше критих плавалень;
3. кільканадцять відділів бібліотеки;
4. нову поліційну станицю та дві окремі підстаниці;
5. нищення сміття замість висипування його до ярів;
6. покращати значно усування снігу з вулиць;
7. негайне замкнення всіх місць у місті, де збирають сміття;
8. нову виставову площу як „Едмонтон гарденс", або „омніплекс";
9. негайної будови двох нових мостів;
10. скорої транспортової системи;
11. кілька дальших гарно влаштованих парків;
12. нової добудови до будинку управи міста.

Того рода список йде в безконечність й я впевнений, що, якщо б я продовжував дальше вичисляти всі домагання, то це напевно обридне читачам газети. Тому, що гроші на важніші міські видатки є обмежені, міська рада мусить устійнити, що важніше й на те видавати гроші. То є найтрудніша до вирішення справа. Мешканці різних дільниць міста, що мають різні бажання, вважають, що їхні окремі потреби, чи потреба є такі важні, що мусять бути негайно поладнані.

В тому самому часі інші мешканці вважають, що треба негайно поладнати їхні домагання, що є зовсім інакші, як попередні й їм противляться, причому наставлення обох груп є надзвичайно боєве. То означає незвичайно сильний натиск на членів міської ради з різних сторін, причому часто одна група домагається докладного чогось зовсім противного. Таким клясичним випадком є справа міського (муніципального) летовища.

Як ви хочете перевести там якусь направу, чи щось добудувати, та зараз тисяча різних людей протестує, що є важніші справи, які треба скоріше поладнати. Як би не було, як я сказав, не можна поладнати всіх бажань відразу.

На жаль, небагато мешканців Едмонтону то розуміє й часто накидаються на міських радних з замітами, що не всі домагання поладнано зразу. Звичайно ті, що **найбільше** накидаються, ті найбільше нарікають, що міській податок, який вони платять, є занадто великий на їхні прибутки. Одно їхне наставлення воює з другим!

Мені здається, що якщо демократична система має себе виправдати, то вона мусить опиратися на розсудних громадянах, які мусять собі здати справу з того, що є неможливим поладнати всі справи зразу. Розсудний громадянин мусить мати настільки зрозуміння, що він на те й вибрав міську раду, щоб вона розважувала потреби міста й вирішувала, що треба зробити найперше.

Кінець кінців, якщо радні займаються тими справами щодня, то вони вгодом орієнтуються поміж сотнями різних вимог, котра з них є важніша й котру треба наперід поладнати.

Я не сподіваюся, щоб ця статти настроїли більш примирливо велике число едмонтонців. А всетаки, написавши це, мені ця справа спала з моєї голови.

Ivor Dent

Айвор Дент, мейор

ВЕЛИКДЕНЬ НА БОЙКІВЩИНІ В 1914 Р.

П. Бурак, Едмонтон

Великодні Свята 1914 р. в селі Лімна, пов. Турка, на Бойківщині, були дуже милі і гарні. Якось відтак чергові Великодні вже не були такі приємні. Тому я й рішився про той Великдень написати.

НАШІ СІЧОВИКИ

Великдень 1914 р. в Лімній був приємний тим, що з тому часі в нашому селі Великдень звеличали своєю участю наші січовики. В Лімній основано товариство „Січ" в 1907 р., а в третьому селі від нас, у Вілче, „Січ" засновано 1908 р. То були два села на Підгір'ї, де були „Січи". В нашому селі „Січ" повнила функцію пожежної сторожі.

Комендантом нашого січового гнізда, або, як його називали, кошовим був Василь Гнилянський, який вислужив три роки при австрійському війську й був там сурмачем. Гнилянський вишколив наших 80 січовиків зовсім по військовому й мило було дивитися на них, як вони маршували через наше містечко. Гнилянському купили трубку й він приграває на трубці до маршу. То був чудовий вид, як наші січовики йдуть. Через плечі перевішена червона лента, на голові сива козацька шапка із синим аксамітним дном та золотою китицею на кінці, яка звисала понад правим ухом. Хлопці всі рослі й гарні, як оріщки. Як сурма заграє, а вони заспівають пісню: „Січ іде, Січ іде з Чорногори, Україна встає, Україна гуде, Україна клекоче, як море", то наші сусіди польські патріоти аж зубами скреготали. Але зробити немогли нічого, бо то була Австрія, а жандарми, хоч були поляки, мусіли бути справедливі для всіх австрійських горожан. Алє то я так лиш споминами зайшов до нашої „Січі. Тепер повертаюся назад до Великодня.

ПЕРЕД-ВЕЛИКОДНІ ПРИГОТУВОННЯ

Вже тиждень перед Великоднем усі приготовлялися до того рокового свята. Дівчата писали рильцем із воском писанки, а відтак вкладали їх у різні краски, які виготовляли або з різних кольорових паперів, або з інших матеріялів. Цеглясту робили із цибулиння. Хлопці підростки журилися калаталами на Велику П'ятницю, а окрім того про дерев'яні молотки, якими били в дошки. То мало заступати дзвони, що скликали людей до церкви.

Дорослі парубки розпочинали вже веснувати. Як розпочиналася весняна праця в полі, то в кузні мого батька було повно людей, навіть не було де поступитися. Направляли та острили плуги, кували коні, робили істики до орання тощо. А на полі вже чути було голоси погоничів, що підганяли коней та волів у плугах. А над тим усім світило тепле весняне сонце, з в його променях купалися жайворонки, ті невідступні товариші плугаторів. Але в Великий Четвер праця на полі кінчалася завчасу, бо треба йти до церкви на Страсти. Вертаємося з поля, а попри нас бренять хрущі й бють нас по головах, як кулі на війні. Дерева вже розвиваються, деякі вже навіть зачинають цвісти. Нема ще лише зозулі. Але кожний з нас старається мати якісь гроші в кишені, щоб, як закує зозуля, не почути її з порожніми кишенями, бо буде важко за гроші увесь рік...

Найбільший клопіт був,

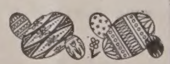

як зозуля закувала вранці, як господар годував коні. Він не сподівався зозулі й лишив калитку з грішим в хаті. Ой було тоді охкання та стогнання! Як сонце підходило троха вище, то показувалися пчоли, які працьовито снувалися та шукали за квітами... А воздух свіжий весняний, аж одурманював. Як то було весело й приємно жити! А, як ще подивився на наші Карпати, на Маґуру та полонини, то серце било з радости. Серед тої радости відчувалося, що приходить Великдень із Страстями та Великою П'ятницею.

СТРАСТИ

На Великий Четвер увечір люде йшли на Страсти, а деякі дівчати йшли на лотік. На кожний голос дзвона, що дзвонив по кожній Страсній Євангелії, вони вмивали лице, щоб було гарне та гладке...

Господині по хатах приготовляли тісто на паски вже від четверга. Кожний господар мусів постарати сухих дров для печення пасок, щоб була добра грань, бо інакше паска не вдалася. Неодин ґазда „випив" від жінки, як паска не вдалася, а дрова були не такі, як ґаздиня хотіла. Чув він докори не лиш до Великодня, але й по Великодні...

На Страсти в краю їшли всі, великі й малі. Церква була виповнена не лиш на долині, але й на хорах. Світилися всі три навуки, а на престолі та бічних престолах горіли воскові свічки. На Євангелії всі світили свічки. Багачі мали свої грубі та довгі воскові свічки — поставники, які світили в часі читання Євангелій і на Всеночнім. Поставники давали держати теж гостям, що приходили на відправу з другого села. Так в нас шанували в церкві гостей...

В часі Страстей усі хлопці сиділи на дзвіниці, бо кожний хотів дзвонити. Дзвонар лише дивився, хто береться за шнури, й давав дзвонити лише тим, що вміли. В нас було чотири дзвони. А дзвіниця була висока на 20 метрів. Як задзвонять дзвони, то голос несеться далеко-далеко аж під верхи. На дверях церкви стояв один старший брат із дзвіночком й дзвонив, як кінчалося читання Євангелії й тоді зачинали дзвонити у дзвони на дзвіниці. Першенство до дзвонів мали січовики, бо їх усі поважали. На послідні Євангелії вже дзвони не дзвонили, годи хлопці лупили буковими та ясеновими молотками в дошки, що висіли на стінах дзвіниці. А в церкві калатали калатала, замість дзвінків.

ВЕЛИКА П'ЯТНИЦЯ

У Велику П'ятницю всі йшли до церкви до Плащаниці. До того часу всі доспили. А деякі, головно старші люде, постили від вечері Великого Четверга аж до Великодня ранку, коли їли вже свячене. Після обходу з Плащаницею та цілування Плащаниці, всі поверталися до дому. Господині бралися тоді пекти паски. Паски в нас пекли із мішаної муки: пів пшеничної, а пів житної. Й пекли досить великі. Пасками звичайно обмінювалися матері з одруженими дочками у Світлий Понеділок. Жінки тісто вимішували, але саджати до печі заставляли чоловіків. То була неабияка штука так всадити паску до печі, щоб вона опинилася там, де мала бути, згл. де жінка казала. Як паска не „сіла" там, де мала бути, то тісто розсувалося й требі було розчиняти й місити другу паску. Було багато таких випадків, що ґаздині мусіли пекти другу паску в суботу, бо перша не вдалася.

Жонаті ґазди в суботу різали свиней, смалили їх на вогні, робили ковбаси та кишки з кров'ю та крупами та шинки, щоб у великодниму кошику було все своє: ковбаса, шинка, печінка, сир, масло та яйця, тобто все, що священик згадує в молитві благословення пасок. А між тим усім пишалися паски, з гвоздиками, родзинками та посмаровані зверху яйцями. Все то гарно виглядало й дуже приємно пахло.

ВЕЛИКДЕНЬ

На Великдень рано-вранці все село спішило до церкви. Ґазди несли кошики зі свяченим й складали їх кругом церкви на дворі. На Великдень рано був обхід кругом церкви з хоругвами та прапорами. В нас було шість хоругов, сьомий прапор Марійської Дружини, а восьмий січовий. Окрім того в поході несено чотири процесійні хоругви, патериці та хрести. Всі люде йшли за процесією. Січовики йшли рядами за своїм прапором, якого держак був вибитий золотими щитиками, на яких були вириті імена кумів. Малі хлопці калатали в свої калатала що сили й ніхто їх у тому не перешкоджував. Відтак співали Воскресну Утреню й Службу Божу. А потім відбувалося свячення пасок.

Священик відчитав молитву і йшов за процесією поміж двома рядами кошиків із свяченим й благословив їх. За священиком йшли цікаві господарі та парубки та заглядали в кошики, щоб відтак мали що росказувати, в кого була гарна паска, а в кого не вдалася. Після свячення пасок всі спішно йшли домів.

Після великодного снідання, всі парубки йшли до церкви, щоб дзвонити в дзвони. На Великдень дзвонар уже не вибирав лише тих, що вміли добре дзвонити, але давав, на короткий час, дозвіл дзвонити кожному, хто прийшов. Тому на Великдень дзвонили якраз ті „слабші" дзвонарі, які колиноді не мали нагоди дірватися до дзвонів.

Парубки сиділи в дзвіниці, а хлопці-підростки сиділи на поруччі, що стояло поруч доріжки, що веде на приходство. Старші ґазди сідають звичайно на лавки попід церківно огорожу й приглядаються ґаїлкам, що їх виводять дівчата поруч церкви. Під вечір зачинаються перегони з писанками. Дівчата мали писанки й кивали на тих хлопців, що їм подобалися, щоб їх доганяв, щоб дістати писанку. Дівчата ніби втікали, але як за ними бігли ті хлопці, що їм подобалися, то вони скоро давали себе дігнати й давали хлопцям писанки. Так було через усі три дні Свят під вечір.

В Великодний понеділок усі себе взоїмно поливали. Найбільше потіхи було, як дівчата, святочно одягнені, йшли до церкви, а хлопці вибіжуть десь із за хати із відром води й обіллють дівчину від голови до ніг. Тоді не було іншої ради, як вертатися додому й перебиратися в інший сухий одяг. Хоч деколи й дівчата засідалися на хлопців і, як котрогось захопили самого, то так його обіллями, що вже добре запам'ятав собі обливаний понеділок...

Десь коло Великодня 1914 р. показалася на небі якась надзвичайно велика зоря. Дехто казав, що то звичайна зоря, яка лише дає знак, що дні більшають, а астрономи сказали, що то комета. Для звичайних людей комета, ще й з хвостом, не віщувала нічо-

(закінчення на 8 стор.)

KNIGHTS OF COLUMBUS

$20,000 Cash Bingo

Major Prize $10,000

1 GAME - $2,000 — 8 GAMES - $1,000

PLUS VALUABLE CONSOLATION PRIZES

EDMONTON GARDENS - KLONDIKE PALACE

WED., APRIL 28, 1971

Commencing at 8:00 p.m. Admission: $5.00
Reserved Seats

Tickets at: Hub Cigar — The Box Office, McCauley Plaza — All Woodward Stores — Mike's News Stand

Blake's Store, Holden	Ed's News, Fort Saskatchewan	Ole's Pipe Shop, Jasper Place
Danny's Service Station 108A Ave. & 97th Street	Killarney Drugs, 97th Street & 129th Ave.	Adolf Kotyshyn, Two Hills
Smoky Lake Drugs Smoky Lake	Calmar Gulf Service Calmar	Mike's Barber Shop, Lamont
BEVERLY PHARMACY Beverly	Corona Fruit Store, Vegreville	St. Albert Drugs, St. Albert

Proceeds in Aid of K. of C. Minor Hockey

ALBERTA ALL-RISK CROP INSURANCE

...assures you a GUARANTEED PAY-DAY!

All-Risk Crop Insurance protects your investment against all unavoidable causes of loss: DROUGHT . . . EXCESS MOISTURE . . . FROST . . . SNOW . . . INSECTS . . . PLANT DISEASE . . . WIND . . . WILDLIFE . . . HAIL . . . any cause of loss from natural causes beyond your control. If you have a good crop year, you can well afford the low-cost crop insurance premium — IF YOU DON'T your crop insurance saves you from disaster.

— НИЗЬКІ ОПЛАТИ —

Ви купуєте Албертську Асекурацію від усякої шкоди для врожаю нище власних коштів тому, що...

1. Четвертину оплати за асекурацію платить уряд.
2. Власник поліси не оплачує коштів адміністрації, коштів продажу асекурації чи реґулювання коштів.
3. Знижки даємо при готівковій заплаті оплати, маємо великий досвід в арекурації та великий об'єм.
4. Ви є вийняті від плачення оплат на РФАА.
5. Вашу оплату за асекурацію можете відтягнути від вашого прибуткового податку як видаток на фарму.

— КОРИСТИ —

1. Дає найбільш можливе забезпечення проти втрат наслідком „природних небезпек".
2. Вибір покриття — 60% або 80% пересічного збору на довший протяг часу.
3. Асекурація охоплює час від засіву до збору збіжжя.
4. Платиться за шкоди індивідуальних зборів врожаю.
5. На випадок шкоди розглядається якість та кількість знищеного збіжжя.
6. Ви позбуваєтеся при фармуванні страху, що „все або нічого" при зборі врожаю.

— ТРЕБА ПАМ'ЯТАТИ ПРО ТАКІ УМОВИНИ —

1. Висота обезпечення (60% чи 80%) мусить бути вирішена найдальше до 30 квітня.
2. Беремо для обезпечення: пшеницю, овес, ячмінь та ріпак — і в 1971 р. додано ЛЬОН.

SEE YOUR AGENT BEFORE APRIL 30

РЕЧЕНЕЦЬ ДЛЯ ЗГОЛОШЕНЬ Є 30 КВІТНЯ
ЗАЙДІТЬ НЕГАЙНО ДО ВАШОГО
МІСЦЕВОГО ЗБІЖЖЕВОГО АГЕНТА
АБО ПИШІТЬ ДО

ALBERTA HAIL AND CROP INSURANCE CORPORATION
1110 FIRST STREET S.W., CALGARY 3, ALBERTA

Кадворт-Вонда, Саск.

ПОХОРОН БЛ. П. ВАСИЛЯ СЕЛЬСЬКОГО

Василь Сельскі, помер в дні 8-го листопада 1970 р., в шпиталі в Кадворт а похоронений у Вонді, Саск.

Бл. п. Василь Сельскі, народився в селі Ланівці, Бощівського повіту з Західній Україні. До Канади приїхав 1908 р.

Покійний працював тяжко на різних роботах, які тільки міг дістати. В 1920 р. одружився з Анною Стус. Своє родинне життя оснував на фармах в околиці Вонди. Фармерував до 1957 р. В тому році перенісся до міста Вонди, Саск., де перебував вже до кінця свого життя.

В родині бл. п. Василя Сельського було семеро дітей (разом з дітьми дружини, яка була вдовою) п'ять дочок і двох синів. Всі діти вже одружені.

Син Василь Стус в Ст. Катеринс, Онт. Дочка Марія одружена за Якова Ковпака в Торонті, Онт., Катерина за Іваном Шемелюком у Фіш Крік, Саск., Павліна за Павлом Лямберт у Ванкувері, Б. К., син Морис Сельскі в Торонті, Онт., дочка Йосифа замужна за Марді Фортуне в Дітройт, Мічіген, США., Емілія за Павлом Щербанюком в Едмонтоні, Алберта. У покійного було вісім внуків, та один правнук. Покійний Василь залишив в Прудгомі, Саск., двох рідних братів, Петра Сельського і Андрія Сельского.

Бл. п. Василь Сельскі упокоївся в шпиталі в Кадворт, Саск. 8 листопада 1970 р. Заупокійні відправи були відслужені в Вонді.

бл. п. Василь Сельскі

11-го листопада парох Вонди, о. радник Н. Будз, відслужив в місцевій церкві парастас, а 12 листопада в тійже церкві, були відслужені заупокійна Служба Божа і похоронні відправи.

Похоронено покійного Василя Сельського на місцевому кладовищі в Вонді.

Після похорону в парафіяльній залі відбувся поминальний обід, який приготовили членки місцевого відділу ЛУКЖ.

З нагоди похорону передано на поміщення посмертної згадки і пресовий фонди Українських Вістей 20.00 дол.

За жертву щиро дякуємо, а покійному Василеві Сельскому вічна пам'ять!

Мекей, Алберта: похорон бл. п. Михайла Олексів

В п'ятницю, 11 грудня 1970 р. помер у шпиталі в Едсон бл. п. Михайло Олексів, проживши 74 роки.

Покійний народився 1896 р. в селі Подустільна, пов. Перемишляни, Західна Україна, в середно-заможній, релігійній родині. В травні 1923 р., відбувши військову службу, одружився з Емілією Гривнак. Вигляди на життя не були рожеві для молодого подружжя. Родичі видали заміж чотири дочки та вивінували їх, поділили майно між них та двох синів Михайла та молодшого Петра й з маєтку не залишилося мойже нічого. Тому покійний лишає дружину й двоє дітей: Олексу й Стефанію вдома й емігрує в 1927 р. до Канади. Його слідами йде теж його молодший брат. В околиці Мекей в Алберті бере він гомстед й починає господарку.

В тому часі в Канаді була господарська криза й фармерські продукти були ні почому. Покійний, окрім ведення власної господарки, ходив ще по різних роботах. В 1932 р. він спроводив до Канади родину, яка згодом побільшується. На світ прийшли ще два сини — Михайло та Йосиф та дві дочки — Ева та Марія.

Все життя покійного було повне труднощів, невигод та важкої праці. Покращало воно щойно тоді, коли врешті діждався пенсії. Від половини минулого року покійний почав занепадати на здоров'ю. Лікар радив йому піддатися операції, але він відмовився, бо не вірив, що вона йому багато допоможе. Свідомий того, що місяці його життя почислені, він поволі приготовляється до смерти.

Літом поїхав до Торонто, щоб відвідати дочок та краянів. Осінню зачав що раз то більше підупадати на силах, але й тоді не хотів навіть чути про лікування в шпиталі. Казав, що хоче вмирати вдома, у власній хаті. Однак вкінці погодився піти до шпиталю до Едсон, де, за його згодою, переведено йому операцію, з якої він уже не пробудився. Перед смертю поєднався з Богом, прийнявши Найсв. Тайни.

Похорон покійного відбувся в вівторок, 15 грудня. Заупокійну св. Літургію та похорон відслужив у церкві в Вайлвуд о. М. Ґураль, односельчанин і дальший кревний покійного. Тлінні останки покійного зложено на цвинтарі в Мекей.

З нагоди похорону вдова покійного склала 5.00 дол. на пресовий фонд „УВ". За жертву щиро дякуємо, а покійному Михайлові вічна пам'ять.

ВИРІВНЯЙТЕ ВАШУ ПЕРЕДПЛАТУ ЗА "УВІСТІ"
РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА "УВ" — ТІЛЬКИ $5.00

Срібний ювілей п-ва Михайла і Анни Громадюків в Калгарі

Через технічну похибку (помішання колон з набраними черенками) в частині накладу „Українських Вістей" з минулого тижня здеформовано допис про ювілей п-ва Громадків. Тому повторюємо цього тижня допис у правильній формі, а п-во Громадків перепрошуємо.

Видавництво „УВ"

* * *

День 28-го листопада, 1970 р. залишиться незабутною датою у пам'яті панства Громадюків. В той день їхні друзі і приятелі влаштували їм милу несподіванку, щоб вшанувати їхній 25 літній супружий ювілей.

Святочний день розпочався благословенням в церкві Успення Пресвятої Богородиці, якого довершили: місцевий парох о. В. Мартиник і прот. о. С. Чеховський з Ричмонд, Бр. К.

По церковній відправі гості зібралися в гарно удекорований залі, де очікували приїзду ювілятів з дружкою і дружбою, якими були п-і Марія Лупипців і п. Володимир Пука. В 6-ій годині приїхали ювіляти, яких при дверах привітав господар вечора п. В. Лупипців, а мала, 5-ти літня донечка панства Івасиків вручила їм китицю квітів. Під грімке „Многая літа" увійшли вони до залі та засіли за головним столом.

Вечеря розпочалась молитвою, яку провів о. В. Мартиник. Під кінець вечері господар вечірки пред ставив гостей за головним столом, а опісля у короткому слові розказав про життєвий шлях ювілятів. Михайло Громадюк уродженець села Бортники, Івано-франківської (Станиславівської) округи в Західній Україні, а його дружина, Анна, родом з Любачівщини з Люблинця Нового.

В 1943 р. німецька поліція арештувала Михайла і запроторила його до горезвісного конц-табору в Бухенвальді, де він пробув аж до звільнення його американською армією. По звільненні, щоб не попастися в руки большевикам, пробивається на Захід до Алендорфу а пізніше до Нідеркляйну, де запізнається в той час з молодою панною Анною Козак і згодом заключують вони супружжя і разом ділять злидні скитальчого життя, бо повертатися на Рідні Землі не було змоги. Вінчав тоді молоду пару парох табору о. Григорій Онуфрів.

В 1949 році вони виїзджають до Канади де при Божій помочі та мозольній праці гарно загосподаровуються. Дочекалися вони троє дітей. Найстарший син, Богдан докінчує студії в Університеті, молодший, Іван працює як фахівець, а наймолодша донечка ходить до 9-ї кляси.

Дальше був покликаний до слова о. С. Чеховський давній знакомий ювілятів з Ледбридж, де вони проживали заки переїхали на постійне до Калгар, а опісля промовляв о. парох В. Мартиник. На слідуючого бесідника господар покликав старшого сина Богдана, який у щирих словах побажав батькам щастя, здоров'я та многих літ прожити. Під кінець обоє ювіляти подякували всім що чимнебудь причинилися до влаштування цього вечорка та за пам'ятковий дарунок. Щоб ця оказія залишилася замаркована у пресі, переведено збірку на пресовий фонд з чого на „Укр. Вісті" передано 13.00 дол.

Жертводавцям щира подяка а Ювілятам щасти Боже на многі і благі літа.

В. Лупипців

Плекаймо рідну традицію

Заходом членкинь першого та другого відділів „Доброї волі" в Едмонтоні, в понеділок, 29 березня в катедральній авдиторії св. Йосафата відбувся показ „Великоднього стола". Влаштуванням імпрези зайнялися пані: А. Буртняк, С. Брода, П. Дедів, М. Демчук, М. Елчин і М. Поренчук, — членкині культурно-освітньої комісії обох відділів.

Між гостями, що, числом понад 150, прибули на цю імпрезу, були: катедральний парох о. Ю. Ковальський, о. П. Шиндюк, Сестри Служебниці, Єпархіяльна управа ЛУКЖ один (одинокий) чоловік, пані та їхні доні й внучки.

П-і А. Буртняк привітала приявних гостей, а відтак дуже вміло перевели цілу програму показу. П-і М. Демчук переповіла коротко наші великодні звичаї. В часі її розповіді неодній піонерці пригадалися Великодні свята за піонерських часів у Канаді та чудові Великодні свята в Україні.

Гарно прибраний стіл із традиційними великодними стравами, настроював приявних святково й заповідав недалекі Великодні свята. За окремим довгим столом стояли пані із відповідним начинням та складниками для виготовлення Великодних страв, були готові показати, як виготовляти великодні страви, що стояли на головному столі.

В часі показу п-і Е. Гукало показала, як приготовляли тісто на паску в її селі. Вона теж подала перепис на паску. П-і Н. Цинцар розповіла про засади виготовлення, прикмети й значення Великодньої паски і баби. Вона також показала спосіб вимішування тіста на паску та виробдювання паски та прикрас для неї. П-і Качур подала перепис на печення баби та показала, як вона її виробляє. П-і Муж показала спосіб приготування запіканого сира — „магілка" (Сокальщина). П-і Елчин подала перепис на сирник, що інакше торт пишався на Великодньому столі.

П-і Грабар подала цікавий перепис на смачний горіхово-овочевий перекладанець з чотирьох полос. П-і Брода приготовила масло до Великоднього кошика та подала старовинний спосіб, як фарбувати яєчка-крашанки в цибулині. Вона казала, що варить лушпиння з цибулі три години, а потім в цьому виварі вариться через пів години яєчка. Щоб закрашені яєчка гарно блищали, натирається їх воском. П-і Поренчук обговорювала Великодні м'ясива: шинку, ковбасу та сальцесон, а п-і Іванець показала, як приготовити бурачки („цвікли") — приправу до Великодніх страв.

На закінчення показу голова другого відділу „Доброї волі" п-і Віра Байрак подякувала всім за участь, організаторкам показу за вдатне переведення показу, а паням, які показували, як приготовляти Великодні страви та печиво, за вміле передання своїх приписів. А відтак запросила всіх на каву та перекуску, зложену із страв, що були на Великодньому столі. Всі пані почали „коштувати" Великодніх страв та подавати свої завваги й досягнення з власного дозвіду. Притому вив'язалася мила товариська розмова. Всі учасники показу винесли миле враження та вдоволення із цікавої імпрези, яка доказала ще черговий раз, що українська традиція дальше жива займає належне місце в житті канадських українців.

Н. Цинцар

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

КЛОПІТ З МОЄЮ „ПОШТОЮ"

В. ГАВРИШ

В попередному дописі я писав про наш театральний гурток, але забув написати, які то п'єси наші артисти грали. Грали їх дуже багато. Я вичислю бодай декі, які мені залишилися в пам'яті. Отже в програмі були такі п'єси: „За друзі своя", Хмара", „Кума Марта", „Наймичка", „Жидівка вихрестка", „Назар Стодоля", „Вечорниці", „Ніч під Івана Купала", „Душогуби", „Пошились в дурні", „Майстер копитко", „Безталанна", „Менерівна", „Побратими", „Повернулись з Сибіру", „Тітка" та багато інших, що я їх вже забув. В кожному разі репертуар був дуже багатий і різноманітний. Стільки про наш театральний гурток.

Я згадував передтим, що в мойому бюрі була своєрідна „пошта", для наших імігрантів. Я висилав з бюра листи від родини імігрантам, а від імігрантів гроші для родини в краю. Вони платили мені гроші, я висилав їм на те посвідки („ресіти"), а гроші пересилав до „Вайт Стар Лайн", яка виплачувала їх через свої бюра в краю. То небули дуже великі суми, які наші імігранти посилали до дому, звичайно 20.00 дол., або дещо більше. З тими посилками не було ніколи клопоту, люде їх діставали, а наші імігранти мені були вдячні за мою послугу.

Але одного разу стався клопіт й то навіть із нашим добрим знайомим. Наш клієнт М. В. був дуже буйний. До нього роками приходили листи до мого бюра, звідки він їх забирав, або йому висилали. Він навіть не платив того одного доляра за нашу „пошту", але все говорив: „Карбуй, усе буде разом заплачено". Я „карбував", але він не рвався платити. За якийсь час виявилося, що він недалекий сусід моєї дружини з краю, ба навіть казав, що він якось з родиною моєї жінки посвоячений. Через ти ми нераз його навіть просили до себе на Свята, як він був у місті.

Раз він прийшов до бюра й просив мене заадресувати йому листа на машині до його брата. Я заадресував, він вклав туди п'ять долярів і післав до краю. То було в тому часі, коли не вільно було висилати в листах грошей до краю. Цензура в Оттаві контролювала листи, вони перелапали того листа із п'ять долярами, завернула того листа на мою адресу й ще в листі була престорога з цензури, більше грошей у листах не пересилати. Я поставив того листа на шафку в мойому бюрі враз з іншими листами, що прийшли з пошти. На верх я поставив листа до старенького то І. Б., який кожного ранку вже ждав на пошту, щоб довідатися, чи нема до нього листа. Він був слабого здоров'я й не мав що робити. Того дня прийшов він теж і зараз забрав свій лист. З тим листом він забрав і той лист М. В. з п'яткою в середині. Я того не завважив. Коли я відтак почав переглядати листи, завважив, що нема листа поверненого з Оттави. Я не міг зрозуміти, що з ним сталося, бо поставив його на сам верх, під листа І. Б. Але я тим дуже не турбувався, бо остаточно, як листа не буде, поверну М. В. п'ятку тай кінець.

Але десь може за 10 днів приходить до мене І. Б. дає мені п'ятку й каже, що він того листа тоді взяв, через неувагу, але потім, як знайшов у середині п'ятку, залишив його вже, п'ятку взяв, а коверту й листа знищив. Тепер його гризе совість й він п'ятку віддає. коверти не має, бо знищив. Просив мене теж дуже, щоб я про те нічого не згадував М. В., бо той може його набити.

Десь за два місяці приїхав М. В. до міста, я передав йому листи, які до нього прийшли, дав йому ту п'ятку й розказую, що з нею сталося. М. В. розкричався, зачав мені говорити, що то мусів бути попередній лист, в якому він вислав братові 10.00 дол. й загрозив мені, що мене подасть до суду за крадіж. Він навіть пішов до адвоката п. П. Ґ. Але то був мудрий адвокат. Наперід задзвонив до мене, я вияснив йому справу, а тоді він заспокоїв М. В. й справа на тому закінчилися.

Але, якщо б він був пішов до якогось іншого адвоката, я міг був мати таки троха клопоту. На тім закінчилася моя приязнь із „краяном моєї дружини". Я йому сказав, щоб більше до мене не приходив, не подавав для своїх листів адреси мого бюра й перестав з ним загалом говорити.

Якщо або І. Б. був не віддав тої п'ятки, або я був не звертав її М. В., того всього клопоту було би не було. Бо в тому часі, через цензуру, багато листів не доходило до дому, деякі пропадали й М. В. був би ніколи не знав, що сталося з його листом та п'ятьма долярами. А так через чесність І. Б. і мою було так багато клопоту, який, Богу дякувати, закінчився добре.

Моя „пошта" відтак вже працювала недовго, бо нової іміграції не було, а старі імігранти поволі осідали на постійне, мали свої постійні адреси й моєї „пошти" не потребували.

То був одинокий клопіт з грішми за увесь час існування мого бюра й моєї „пошти" . . . Богу дякувати, що лиш один . . .

Ґлендон, Алта: Різдвяна вечеря

Вечір, 8-го січня цього року, Собор Пресв. Богородиці, був милою святочною несподіванкою для українців всіх віровизнань в Ґлендоні й околиці. Того вечора у місцевій школі відбулася релігійна й національно-традиційна імпреза, Різдвяна вечера. Імпреза була приготована на 250 осіб, тимчасом цікавих гостей явилось біля 350. Між ними управа школи, учителі та оба українські душпастирі.. Було також поважне число молоді.

Ту, всім милу, імпрезу, першу на терені місцевої школи зорганізував і вдало первів в життя п. Іван Ельчук, учитель української мови в Ґлендон, при співпраці учнів — українців 10-ої кляси. Головним його співробітником та заступником був Івась Ямнюк, син Андрія і Павлини з Малой, Алта.

Шкільна заля — авдиторія була гарно прибрана. На стінах пишалися національні прапори, канадський й український та державні герби з тризубом. З боку сцени стояли два гарно прибрані столи. Один з них заставлений тарілками з 12 традиційними Різдвяними стравами, а другий заложений експонатами української культури: — вишивками, різбленими альбомами, керамікою, писанками та одягом. Оба столи зустрілися з великим зацікавленням присутніх.

Різдвяну вечеру започатковано колядою Бог Предвічний та молитвою, яку провели оба присутні душпастирі. Після вечері відбулась мила й гарно опрацьована програма. Відкрив її п. Іван Ельчук щирим привітом для гостей та студентів-виконавців. Головною точкою програми був доклад Івася Ямнюка, учня 11-ої кляси, який виразно гарною українською мовою переповів присутнім усі важніші релігійні й народні Різдвяні звичаї, з окрема про Святу вечеру.

Ті чудові рідні традиції й звичаї, — сказав він під кінець, — принесли наші діди і батьки з України і дальше їх совісно зберігають з нами в Канаді й інших континентах світу. Його слова нагородили присутні рясними оплесками. Передати ті самі слова в англійській мові мала Діяна Малюта. З причин її недиспозиції виголосила їх товаришка згаданої Відтак слідували привіти й ґратуляції обох душпастирів, які висказали заразом надію, що започаткована, гарна імпреза на терені школи буде поторюватись рік річно, доки в тій школі навчатись будуть українські діти.

Кінцеве слово подяки присутнім за участь виголосив Іван Ельчук. Милу імпрезу закінчена забавою з танцями. Дохід з імпрези призначено на покриття видатків, а решту на виїзд студентів української мови на інформативну екскурсію в час літніх ферій.

Лік на недомагання ЖОЛУДКА

для таких жолудкових забурень:

вкритий білий язик
жолудкові кваси
нестравність
згага
болі голови через жолудок
поганий запах з уст

вживайте

ELIK'S жолудковий порошок ч. 2

Його акцією є зневтралізувати жолудкові кваси, які спричинюють, посередньо або безпосередньо багато з найбільш розповсюджених недомагань жолудка.

ELIK'S жолудковий порошок ч. 2
є успішний

Його складники є злагіднюючі для жолудка, мають гарний смак і помагають на звичайні недомагання жолудка. Повні вказівки на наліпці на коробці.

Ціни: $2.50, $3.50

ELIK'S PRESCRIPTION DRUG STORE
Dept. C.F.
222-20 St. W., Saskatoon, Saskatchewan

Норт Батлфорд, Саск.

В 13 числі „Українських Вістей", в дописі про діяльність парафії в Норт Батлфорд, через недогляд, пропущено прізвище пані Зеновії Шевчук у списку старших сестриць. Перепрошуємо за недогляд та стверджуємо, що пані Зиновія Шевчук є старшою сестрицею в українській католицькій церкві в Норт Батлфорд.

Річна передплата «У.В.» – тільки $5.00

ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА АПТЕКА
MARKET DRUGS LTD.
через дорогу від міського ринку (маркету)
10203 - 97 вул., Едмонтон, Алберта
Борис А. Фербей і п-і Леся Івасюк
Найбільший склад ветеринарних ліків в Едмонтоні
В НАС МОЖНА КУПИТИ ЕСПАНСЬКИЙ ШАФРАН

Ґлендон, Алта

„МОЛОДЬ КОЛЯДУЄ НА ЦЕРКВУ"

Цьогорічна коляда на Церкву в українській католицькій парафії Успення Пресв. Богородиці в Ґлендон, Алта, була дуже успішна. Радісно перевела її парафіяльна молодь, хлопці і дівчата парафії на терені міста й на фармах. Колядували вони двома групами. Першу групу очолював Левко Ґупало, котрий також возив колядників. В його групи, крім нього колядували: — Івась Ямнюк, Маруся Тарах, Діяна і Ольга Малюта.

Други групи, Малой, очолював Івась Пшик, син Ілька. В його групі, крім нього колядували: — Василь Дробот, Зиновія Гупало, Марійнна Пшик і Розалія Олексюк. Водієм авта групи був Василь Дробот. Охочий і благородний подвиг колядників приніс Церкві 296.00 дол.

Вдячні парафіяни їх щиро приймали та гідно обдаровували колядою. Радійте молоді колядники тим, що ви змогли дати славу новонародженому Христу та щось доброго зробити для рідної церкви й парафії. Добрий Господь хай винагородить вас кріпким здоровлям.

Вдячна парафія

АСЕКУРУЄМО

Авта, будинки, хатні речі бизнеси, від вогню, грабежі, особисту відповідальність (liabilities), моргеджові довги, рівнож асекурації: життева хворобова, від випадку та шпитальна.

10% знижки
на будинки, хатні речі й особисту відповідальність (liabilities)

Cwikilewycz Insurance Agency
10960 - 75 Ave. Edmonton, Alberta
Tel.: 433-7629 — 424-0915

ГРУПОВІ ПОЇЗДКИ В УКРАЇНУ

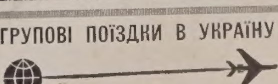

прямо з Едмонтону

1-ша група: Від'їзд 27 травня до 16 червня
2-га група: Від'їзд 10 червня до 28 червня
3-та група: Від'їзд 8 липня до 26 липня
4-та група: Від'їзд 29 липня до 18 серпня
5-та група: Від'їзд 12 серпня до 1 вересня

Побут в СССР можна собі уклaсти відповідно до бажання. Приміром: Москва — 1; Львів — 10; Одеса — 4; Київ — 3; Москва — 1. Разом 19 днів.

Ціна для групи, яка від'їздить 27 травня $799.00
В ціні включені: переїзд з Едмонтону в Україну, переїзди по Україні, готелі першої кляси, прогульки ітд.

Кошти за переліт для груп, що від'їздять в червні, липні та серпні будуть на 68.00 дол. вищі.

Astro Travel Service

10019 - 103 AVE. CENTENNIAL BUILDING
TEL. 423-2351 EDMONTON, ALBERTA

◄ **Полагоджуємо всі справи зі спровадженням рідні з України й інших країн Східньої Европи.**

Іван ДОРОСЕВИЧ Байрон МЕТЕСОН